

151. ÅRGANG • NUMMER 5 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 2002

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

På forsiden: Fotoillustration: Walden C. Andersen. Bagsiden: Fotoillustration: Steve Bunderson og Walden C. Andersen; Kong Benjamin prædiker for nephterne, af Gary L. Kapp.

LILLE LIAHONAS OMSLAG

Fotoillustration: John Luke.

SE SIDE 2

ARTIKLER

- 2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: SANDHEDENS SØJLER
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 10 LÆR AT TJENE ÆLDSTE L. TOM PERRY
- 25 BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: LEV SOM DYDIGE KVINDER
- 32 SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: »GUDS RIGE ER HER«
EN VIDUNDERLIG GAVE TIL MIG STEFANIA POSTIGLIONE
JEG NÅGTEDE AT LYTTE ISABEL BERRIOS
AF ET ENKELT FRØ REX EUGENE COOPER
MIN VEN »MILKSHAKE« ROBERT LEE »ROCKY« CROCKRELL
- 40 GUATEMALA: MED FREMTIDEN I TANKERNE DON L. SEARLE
- 48 SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA FOR MAJ 2002

ISÆR FOR UNGE

- 9 OPNÅ VELSIGNELSER ÆLDSTE ANGEL ABREA
- 20 GODE EKSEMPLER I DANMARK LAURY LIVSEY
- 26 PÅ VEJ RAVENAL P. SOLOMON
- 28 NÅR LIVET ER HÅRDT ÆLDSTE JOHN B. DICKSON
- 38 LIAHONA-KLASSIKER: EVIGT VENSKAB ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON
- 47 VIDSTE DU DET?

LILLE LIAHONA

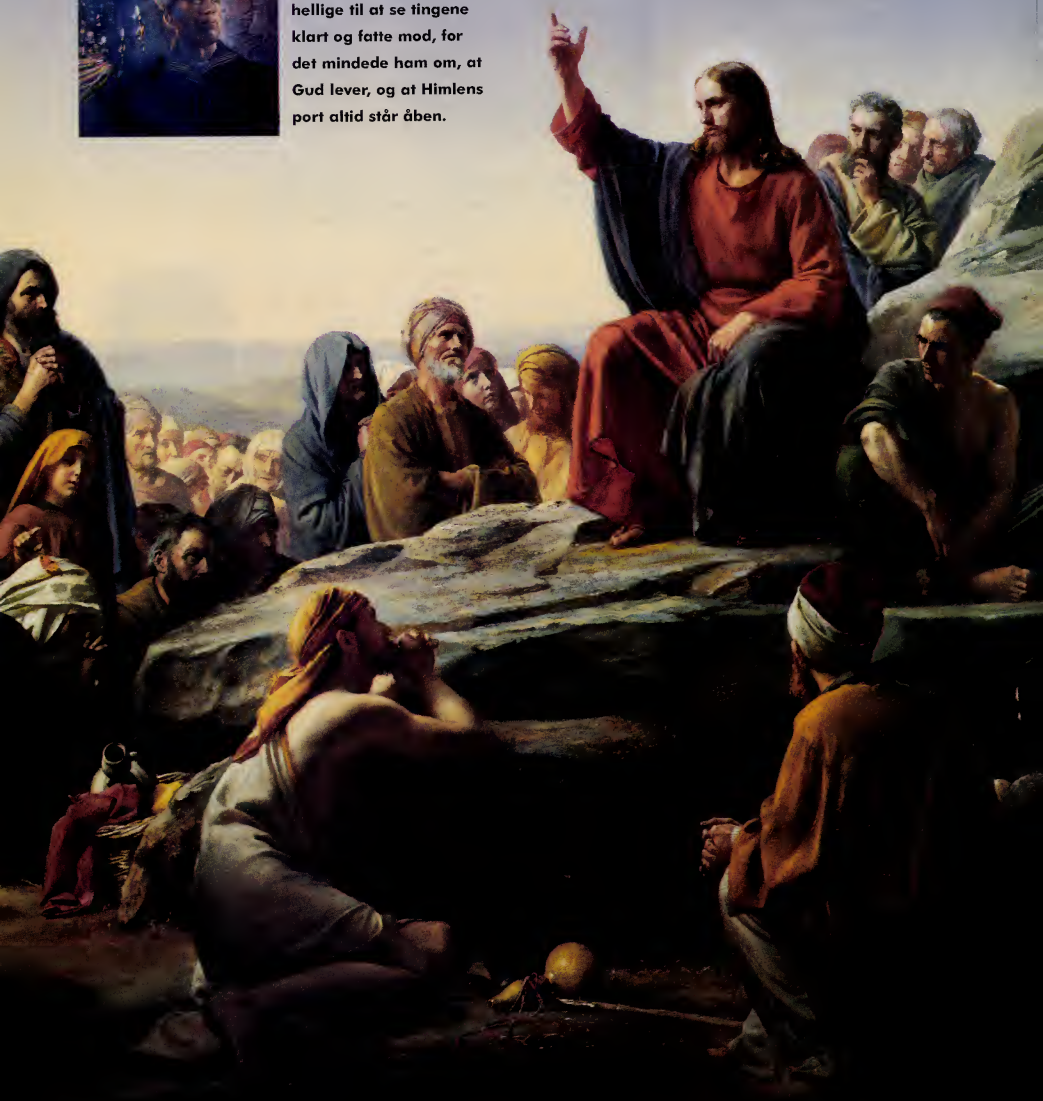
- 2 VORE PROFETER OG APOSTLE TALER TIL OS: BLIV I BÅDEN
ÆLDSTE RUSSELL M. NELSON
- 4 FÆLLESTID: »I ER GUDS TEMPEL« VICKI F. MATSUMORI
- 6 BARE ET TIL TERESA WEAVER
- 9 HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: DEN BARMHJERTIGE
SAMARITANER; FORKLARELSEN
- 14 FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE ROBERT J. WHETTEN
- 16 BARE FOR SJOV: SKRIFTSTEDSTERNING
SCOTT SUDBURY

SE SIDE 10

Det mentale billede gjorde udslaget. Lillebroderens og familiens bøn fik den unge sidste dages hellige til at se tingene klart og fatte mod, for det mindede ham om, at Gud lever, og at Himlens port altid står åben.

SANDHEDENS SØJLER

Præsident Gordon B. Hinckley

Det har været ganske interessant til tiden at tænke tilbage på min skoletid. Så meget af det, jeg dengang lærte, har været godt og til stor hjælp for mig i tidens løb. Vaner og adfærd og meget andet, som har velsignet min tilværelse, stammer fra den tid.

Men til tider har jeg været tvunget til at tage den tids kundskab op til fornyet overvejelse. Noget, som dengang blev fremsat meget dogmatisk, er i dag næsten ren fiktion. Inden for medicin, fysik og kemi har nogle af kriterierne ændret sig. Inden for samfundsvidenskab og jura har holdningerne ændret sig. Inden for litteratur og kunst er der sket en ændring i standarderne. Overalt i den akademiske verden er der sket ændringer og tilpasninger – men Guds evige sandheder ændrer sig ikke.

For mange århundreder siden sagde en af de store profeter i det, som vi kalder Det Gamle Testamente, det skrift, som vi studerer i år, noget, som passer rammende på det, jeg lige har beskrevet: »Græsset tørrer ind, blomsterne visner, men vor Guds ord forbliver til evig tid« (Es 40:8).

Den situation har fået mig til at tænke over nogle søjler af evig sandhed, som kan støtte og bevare os gennem vores liv, hvis vi blot vil følge dem og indrette vores liv efter deres standarder. Jeg vil omtale dem ganske kort. Hver af dem er en prædiken værd.

Gud lever, og Himlens port står åben. Af alle de storslåede og vidunderlige og inspirerende løfter, som jeg har læst, er Frelserens ord dem, der giver mig størst trost: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7).

Jeg mindes en beretning om en ung sidste dages hellig mand, der gjorde tjeneste i militæret. Han var den eneste sidste dages hellige på kasernen, og han blev hurtigt træt af de andres drillierier. En dag, da presset føltes særligt hårdt, gik han med til at tage ind til byen med de andre. Men da de nåede ind til byen, så han et billede for sit indre blik. Han så køkkenet derhjemme. Det var spisetid. Der var hans familie. De knælede ved siden af stolene ved spisebordet – hans far, mor, to søstre og lillebror. Det var lillebroderen, som bad. Han bad vor himmelske Fader om at passe godt på hans bror, som var indkaldt.

Det mentale billede gjorde udslaget. Den unge mand trak sig tilbage fra de andre. Lillebroderens og familiens bøn fik den unge sidste dages hellige til at se tingene klart og fatte mod.

Brødre og søstre, lad os ikke til livets travlhed glemme at bede til Gud. Gud lever. Han er nær. Han er vores Fader. Vi kan altid nå ham. Han er de evige sandheders ophav, universets Herre. Dørhåndtaget er foran os, og døren kan åbnes ind til hans rigdom. »... hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud« (Jak 1:5).

Familien er guddommelig. Den blev indstiftet af vor himmelske Fader. Den omfatter det helligste af alle forhold. Kun gennem denne organisation kan Herrens hensigter opfyldes.

Livet er evigt. En juli aften for næsten 70 år siden, mens jeg tjente som ung missionær, stod jeg og så ud over Lake Windermere i England. Det var Wordsworths hjemland. Mens mit blik gled fra søen op mod himlen på det smukke, tyste sted, dukkede de strofer, som var blevet skrevet netop på dette sted mange år tidligere, op i mit sind:

*Vor fødsel er blot en søvn og en glæmsel.
Den sjæl, vi fødes med, vort livs ledestjerne,
har sin oprindelse andetsteds
og kommer langt herfra.
Ikke ganske uden erindring og ikke fuldstændig nøgne,
men gennem skyer af herlighed kommer vi
fra Gud, som er vort hjem.
(William Wordsworth, »Ode on Intimations of
Immortality«)*

Vi er ikke tilfældige skabninger i et kaotisk univers. Vi levede, før vi blev født. Vi var Guds sønner og døtre, som jublede af glæde (se Job 38:7). Vi kendte vor Fader. Han planlagde vores fremtid. Vi bestod med glans i den tilværelse og gik videre til dette liv. Erklæringen er enkel, men betydningen er vidtrækkende. Livet er en mission, ikke blot en flakkende flamme mellem den tilfældige antændelse og det vindstød, der for evigt slukker den.

Læs igen de vidunderlige beretninger i Første Mosebog, Moses' og Abrahams Bog og tænk over den stor-slåede orden og planlægning, som gik forud for vores ankomst til vor jordiske prøvestand.

Mens vi er her, skal vi lære, arbejde og tjene. Vi kommer hertil med en storslået arv og en guddommelig begavelse. Hvor ville denne verden dog se anderledes ud, hvis hvert eneste menneske indså, at hans eller hendes handlinger har evige konsekvenser. Hvor ville vores tilværelse her være langt mere tilfredsstillende, hvis vi i vores stræben efter kundskab, i vores forhold til andre, i vores forretninger, i vores forlovelser og ægteskab og i vores opdragelse af vore børn erkendte, at vi hver eneste dag former det stof, som evigheden er gjort af. Brødre og søstre, livet er evigt. Lev hver eneste dag, som om I skulle leve evigt, for det kan I være vis på, at I skal.

Guds rige er her. Vi er borgere i det største rige på jorden – et rige, som ikke styres ved menneskers visdom, men ledes af Herren Jesus Kristus. Det er en realitet. Dets fremtid er sikker. Det er det rige, som profeten Daniel talte om – en sten, der skulle rives ud af bjerget uden brug af menneskehænder og rulle frem og fylde hele jorden (se Dan 2:34-35).

Intet dødeligt menneske har skabt dette rige. Det opstod ved åbenbaring fra sit guddommelige overhoved. Og

siden den spæde begyndelse i det 19. århundrede er det rullet frem, som en snebold, der vokser sig stadig større.

Jeg holder meget af profetiske ord fra indvielsesbønnen til templet i Kirtland, hvori profeten Joseph Smith (1805-1844) bad Herren om, »at din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle så skøn som månen og klar som solen og frygtelig som en hær under banner ... så din herlighed må opfylde jorden« (L&P 109:73-74).

Brødre, I som bærer præstedømmet i dette store rige. Jeg kender intet bedre sted at finde fællesskab og gode venner end blandt Kirkens kворummer. Hvor på kloden findes der bedre venner end i et kvorum, hvis medlemmer er ordineret til at handle i Herrens navn, rede til at hjælpe hinanden, og hvis ledere er indsat ved guddommelig myndighed med netop dette formål for øje?

Brødre, Kirkens kvorummer har brug for jeres talenter, jeres loyalitet og jeres hengivenhed. Og enhver mand har brug for det fællesskab og de velsignelser, som udspringer af kvorumsaktivitet i Guds rige.

Søstre, hvor finder I bedre samvær end i Hjelpeforeningen, hvis motto er »Kærligheden opfører aldrig«, og hvis mission er at velsigne de fattige, lindre de syge og ensommes lidelser, skabe glæde i Kirkens kvinders hjerte og øge deres færdigheder som husmødre?

Aktivt medlemskab af denne kirke er et anker i de storme, som vi møder her i livet. Riget er her. Klyng jer til dets sandheder.

Familien er guddommelig. Jeg kan huske, at jeg hørte en mand fortælle om, hvordan han var blevet aktiv i Kirken igen efter mange år som mindre aktiv. Ugen før havde han været i templet. Nu gav han udtryk for sin taknemlighed og sagde: »Indtil døden jer skiller er et

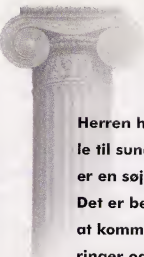
ægteskabsritual, men det er samtidig en skilsmissebevilgning.« Udtalelsen var jo ikke ny, men den ramte dem, der hørte den og kendte til hans historie. Det er sandt: Verdens vielsesritualer knytter folk sammen i ægteskabet, men erklærer samtidig, at de igen skal skilles.

Og dog er familien evig. Den blev indstiftet af vor himmelske Fader. Den omfatter det helligste af alle forhold. Kun gennem denne organisation kan Herrens hensigter opfyldes.

Heldigvis har Herren givet sine børn mulighed for at blive besejlet i evige ægteskaber i »en ny og evig pagt ... en velsignelse ... bestemt, før verden grundlagdes« (L&P 132:4-5).

Når I har opnået denne velsignelse, kan I leve i forvisningen om, at døden ikke kan bryde den – at kun to kræfter i denne verden kan svække og ødelægge det bånd, nemlig synd og skødesløshed.

De fleste ægteskaber resulterer i børn, og de fleste forældre stræber oprigtigt efter at opdrage retfærdige

Herren har givet os en nøgle til sundhed og lykke. Det er en søjle af evig visdom. Det er bedre at adlyde end at komme med bortforklaringer og ofre.

efterkommere. Jeg er sikker på, at intet sikrer større succes i forælderrollens vanskelige ansvar end et program for familieliv, som udspringer af evangeliets lærdomme: At hjemmets far kan ikklædes Guds præstedømme; at det er hans privilegium og forpligtelse som ansvarlig for vor himmelske Faders børn at give dem det, de behøver; at han skal lede hjemmet i præstedømmets ånd »gennem venlighed og overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41); at hjemmets mor er Guds datter, en intelligent, hengiven og kærlig sjæl, som kan ikklædes Guds Ånd; at det er hendes privilegium og pligt som ansvarlig for vor himmelske Faders børn at nære disse børn i deres daglige behov; at hun sammen med sin mand skal undervise disse »i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåleggelse ... [og] at bede og at vandre retskaffet for Herren« (L&P 68:25, 28).

Glem jer selv i den bedste sag i verden, nemlig Herrens værk – kvorummernes og hjælporganisationernes, tempeltjenestens, velfærdstjenestens og missioneringens værk.

I et sådant hjem er forældre elsket, ikke hadet. De er påskønnet, ikke frygtet. Og børnene betragtes som gaver fra Herren, som skal plejes, næres, opmuntres og vejledes.

Der kan til tider være uoverensstemmelser, der kan være mindre skænderier. Men hvis der er bøn og kærlighed og hensyntagen i familien, vil der være en grundvold af hengivenhed, som altid knytter familien sammen, og en loyalitet, som altid vil være en ledestjerne.

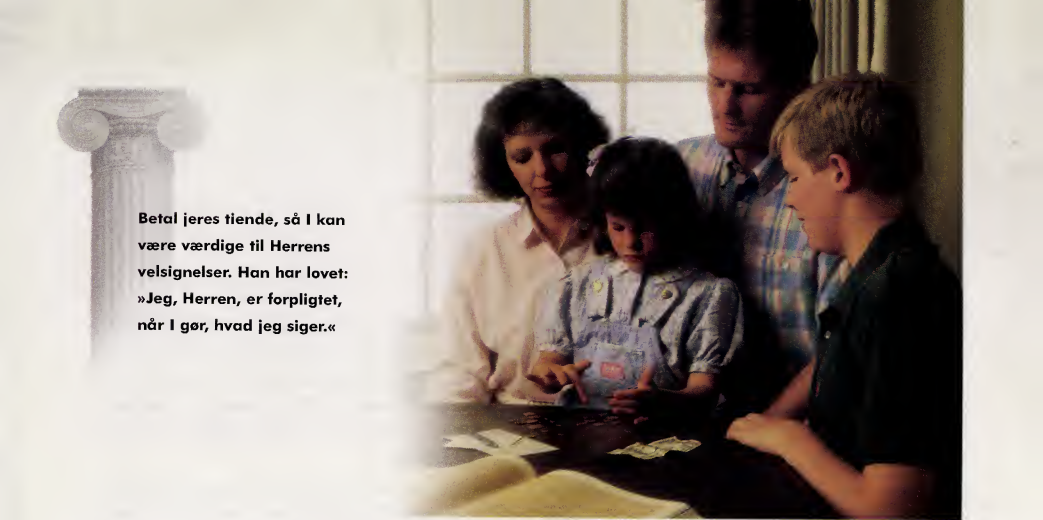
Lydighed er bedre end ofre. I kender måske oprindelsen til den udtalelse. Den stammer fra den gammeltestamentelige profet Samuels råd til Saul: »... at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt« (1 Sam 15:22). Jeg vil blot skildre en enkelt anvendelse af denne storslåede sandhed og sætte den i forbindelse med Herrens råd og løfte angående sundhed, nemlig visdomsordet (se L&P 89).

Jeg kan huske en rapport fra den amerikanske lægeforening, som viste, at storrygere dør syv år tidligere, end de ville gøre, hvis de ikke røg. Syv års levetid. Det er lige så længe, som mange mennesker tilbringer på skoler og læreanstalter. Syv år – det er tid nok til at blive læge, arkitekt, ingeniør eller advokat. Syv år, hvor man kan nyde daggrønt og solnedgangen, bjergene og dalene, søerne og havene, vore børns hengivenhed og venskaberne med de vidunderlige mennesker, vi kender. Hvilket statistisk løfte, som bekræfter Herrens ord om, at dødens engel skal gå forbi dem, der vandrer i lydighed og ikke slå dem ihjel (se vers 21).

Op så er der det andet løfte – at de skal finde »store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte« (vers 19). Jeg kommer til at tænke på en oplevelse, som en af vore søndagsskolelærere engang fortalte mig. En søndag, hvor de drøftede visdomsordet, var der en, som spurgte, hvad der mentes med skjulte skatte af kundskab.

Søndagsskolelæreren hakkede og stammede og blev

**Betal jeres tiende, så I kan
være værdige til Herrens
velsignelser. Han har lovet:
»Jeg, Herren, er forpligtet,
når I gør, hvad jeg siger.«**

reddet af gongongen. Han fortalte klassen, at de skulle drøfte sagen den følgende søndag.

I løbet af ugen overvejede han spørgsmålet, men han følte ikke, at han kunne finde på noget svar. Da ugen gik på hæld, spiste han frokost med en kollega. Manden fortalte ham, at engang mens han var ude at rejse, var han kommet forbi en sidste dages hellig kirkebygning. Han besluttede at gå indenfor for at overvære en sidste dages hellig gudstjeneste.

Manden sagde, at det var en usædvanlig gudstjeneste. En efter en rejste medlemmerne af forsamlingen sig og talte om deres oplevelser, gav udtryk for deres taknemlighed og næsten uden undtagelse bar de vidnesbyrd om, at de vidste, at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Søn, vores levende Forløser. Da manden kørte videre ud af motorvejen den eftermiddag, sagde han til sig selv: *Disse mennesker har sandelig en kundskab, som er skjult for verden.*

Tænk lidt over den udtalelse.

Herren har givet os nøglen til sundhed og lykke – og har tilmeldt givet os et løfte. Det er en søjle af evig visdom. Det er bedre at adlyde end at komme med bortforklaringer og ofre.

Herren er forpligtet. Som jeg ser det, er der tre ønsker, som styrer de fleste menneskers tankegang: (1) at elske og blive elsket; (2) at have forstående og gode

venner; (3) at have fremgang – at opnå og nyde et vist mål af velstand.

Præsident Stephen L. Richards (1879-1959) fra Det Første Præsidentskab fortalte mig engang om en tale af præsident Joseph F. Smith (1838-1918), han, som blev født under de mørke tider i Far West, som mistede sin far under de tragiske begivenheder i Nauvoo, og som på sin egen krop havde mærket fattigdommen. Præsident Smith sagde, så vidt jeg har forstået det, at Herren ikke ønskede, at hans folk skulle leve i armod og elendighed og utryghed i al evighed, men at Herren ønskede, at de på passende måde skulle nyde godt af jordens goder.

Må jeg have lov at sige, at det er min overbevisning, at intet menneske, som er medlem af denne Kirke og har påtaget sig de pagter, som det medlemskab medfører, med rimelighed kan forvente at modtage Herrens velsignelser, medmindre vedkommende er villig til at bære sin del af byrderne i Herrens rige.

Brødre og søstre, gennem profeten Malakias fra Det Gamle Testamente har Herren sagt:

»Bring hele jeres tiende til forrådsammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre.

Jeg skræmmer æderne, så de ikke ødelægger jordens

afgrøde for jer, og vinstokken ikke slår fejl på marken, siger Hærskarers Herre» (Mal 3:10-11).

Betal jeres tiende, så I kan være værdige til Herrens velsignelser. Jeg kan ikke love jer, at I bliver velhavende. Men jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Herren altid gavmildt på den ene eller den anden måde velsigner dem, der holder hans bud. Og jeg kan forsikre jer om, at ingen investeringsekspert, som I måtte opsøge, kan love jer det, som Herren har lovet: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10). Herren ærer sine pagter.

Den, der mister sit liv, skal redde det. Da jeg rejste på mission i 1933, rejste jeg gennem Chicago. Det var under depressionen. Da vi kørte forbi Chicagos handelskammer, så vidt jeg husker, var der en kvinde, som spurgte buschaufføren: »Hvad er det for en bygning?« Han svarede: »Det er handelskammeret. Næsten hver dag er der en eller anden, hvis aktier er styrtet, som springer ud fra et af bygningens vinduer.«

Måske overdrev buschaufføren, men der var en del mennesker, som dengang sprang ud af vinduet, fordi de så deres formuer forsvinde. De var så optaget af dem selv og deres penge, og de syntes ikke, at der var noget at leve for, når deres penge var væk.

Det var Wendell Phillips, som sagde: »Hvor kravler de fleste mennesker dog forsigtigt ned i en navnløs grav, mens nogle få glemmer sig selv og opnår udødelighed« (citeret i John Wesley Hill, *Abraham Lincoln – Man of God*, 1927, s. 146).

Frelserens udtrykte det på denne måde: »Den, der har reddet sit liv, skal miste det, og den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det« (Matt 10:39).

Mens jeg var ude at flyve, læste jeg i et tidsskrift om det moralske forfald, som verden er ude i. Forfatteren sagde, at den væsentligste årsag til det var den holdning, der kommer til udtryk i spørgsmålet: »Hvad får jeg ud af det?«

Brødre og søstre, I bliver aldrig lykkelige, hvis I udelukkende tænker på jer selv. Glem jer selv i den bedste sag i verden, nemlig Herrens værk – kvorummernes og hjælpeorganisationernes, tempeltjenestens, velfærdstjenestens og missioneringens værk. I velsigner jer selv, når I velsigner andre.

Derfor fremsætter jeg nu disse sandhedssøjler. Hver enkelt af dem er en evig sandhed, som er blevet prøvet gennem generationerne og er bekræftet af Herrens ord:

1. Gud lever, og Himlens port står åben.
2. Livet er evigt.
3. Guds rige er her.
4. Familien er guddommelig.
5. Lydighed er bedre end ofre.
6. Herren er forpligtet.
7. Den, der mister sit liv, skal redde det.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at i disse sandheder findes en fred, som overgår al forstand, og en uudsigelig glæde. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Gud lever. Han er vores Fader, og vi kan altid henvende os til ham i bøn.
2. Vi er ikke tilfældige skabninger i et kaotisk univers, men vi er Guds børn. Vi kendte vor Fader, og han planlagde vores fremtid.
3. Vi er borgere i det mest storslåede rige på jorden, nemlig Guds rige. Aktivt medlemskab af Kirken er en styrke i svære tider.
4. Familien blev indstiftet af vor himmelske Fader. Kun gennem familien kan Herrens hensigter opfyldes.
5. Det er bedre at adlyde end at komme med bortforklaringer og ofre.
6. Herren belønner gavmildt – på den ene eller den anden måde – dem, der holder hans bud.
7. Vi bliver velsignet, når vi glemmer vore egne selviske interesser og udfører Herrens værk.

OPNÅ VELSIGNELSER

Ældste Angel Abrea
De Halvfjeds

Der fortælles en historie om en rejsende, der spurgte en bondemand, der sad på dørtrinet til sin beskedne hytte: »Hvordan bliver bomuldshøsten i år?« Bondemanden svarede: »Der bliver ingen. Jeg gjorde mig ikke den ulejlighed at så noget, for jeg var bange for, at der var snudebiller i frøene.«

Da den rejsende hørte dette spurgte han videre: »Nå ja, men så får du dig vel en god majshest?«

»Det er det samme,« lød svaret. »Jeg var bange for, at vi ikke fik nok regn, så kærnerne kunne udvikles.«

Den rejsende fortsatte: »Men du kan vel i det mindste høste nogle kartofler!«

»Niks. Ikke spor. Jeg har ikke lagt nogen, for jeg var bange for insekter.«

Noget frustreret og en smule utålmodigt spurgte den rejsende til sidst: »Men hvad har du i det hele taget sæet?«

»Ingenting, min gode mand,« lød svaret. »Jeg vil hellere være sikker end ærgre mig.«

I vore dage er der mange mennesker, der er ligesom bondemanden i historien. De hører evangeliet, men er bange for at finde ud af, om det virkelig er sandt ved at plante det i deres hjerte og efterleve det.

Vi kan enten lytte til og følge profeternes og skriftens ord, eller være tilskuere, som er bange for virkelig at efterleve disse principper.

En vished om, at evangeliet er sandt, udspringer af at være »ordets gører, ikke blot dets hørere« (Jak 1:22). Det kommer af at bestræbe sig på at »leve af hvert ord, som udgår af Guds mund« (L&P 84:44). Guds børn kan ikke være sikre på at modtage den Allerhøjestes velsignelser uden at udføre værdige gerninger. Herrens velsignelser er frugten af lydighed mod de love, ifølge hvilke de er forjættede. □

Fra en tale ved aprilkonferencen 1988.

Eldste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Det kommer ikke som en overraskelse for Kirkens medlemmer, at generalautoriteterne tilbringer en hel del tid om bord på flyvemaskiner. Kirken er nu verdensomspændende. Stavsbygninger er dukket op i landskabet i mange lande.

Engang da jeg var ude at rejse, talte jeg med en pilot om, hvad der kunne ske, hvis han afveg fra sin kurs. Hans svar forbløffede mig.

til kursen på grund af den øvrige flytrafik, dårlige vejrforhold, nedsat sigbarhed og andre hindringer. Den fastlagte kurs kunne da være så langt væk, at det kunne blive næsten umuligt at nå frem til det fastsatte mål. Min samtale med piloten beroligede mig ikke, men den fik mig til at tænke på, hvordan en fastlagt flyvekurs minder om den kurs, vi vælger i livet.

Her i dette liv er vi ude på et storslået eventyr. Vi må fastlægge vores egen kurs og følge den for at nå frem til det ønskede mål. Med den forståelse af evangeliet, som vi har, burde det være let at fastsætte vores endelige mål,

Lær at

Han sagde, at for hver grads afvigelse fra den planlagte kurs, ville man, for hver 100 km man fløj, flyve cirka to kilometer forbi målet. Det vil sige, at man på en flyvetur fra Salt Lake City til Denver, ville lande i Denvers centrum i stedet for ude i lufthavnen. På en flyvetur fra Salt Lake til Chicago ville man flyve forbi lufthavnen og lande i Lake Michigan. På en tur fra Salt Lake City til New York ville man ikke lande i Kennedy Airport, men i Hudson River. På en tur til London ville man end ikke nå til England, men lande et sted i Frankrig.

En afvigelse på flere grader fra den fastlagte kurs fører dig et helt andet sted hen. Piloten forklarede, at jo hurtigere man opdager fejlen, desto hurtigere kan man vende tilbage til kursen. Hvis man venter for længe med at rette op på fejlen, kan det blive vanskeligt at vende tilbage

for Frelseren har vist vejen for os. I sin bjergprædiken sagde Frelseren:

»Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den.

Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, som finder den!« (Matt 7:13-14).

Gentagne gange fortæller skrifterne os, at der kun er én kurs mod evigt liv. Ved den sidste nadver tog Frelseren en gribende afsked med sine apostle og fortalte dem:

»I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede til jer?

Op når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for

jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er« (Joh 14:2-3).

Apostlen Thomas sagde så: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan skal vi så kende vejen?« (vers 5).

Frelserens svar var enkelt og klart: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (vers 6).

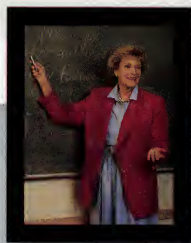
Hvor er vi dog heldige, at vi kender Herrens plan for os. Han har markeret den sti, som fører tilbage til hans nærhed. Hvis stien er så tydeligt markeret, hvordan kan det så være, at så mange viger bort fra den og ikke retter

op på deres kurs, så de i stedet gør det umuligt at nå frem til det ønskede mål?

Vejen til ophøjelse og liv hos vor himmelske Fader er fuld af forskellige farer. Der er trængsler – nogle korte og andre længerevarende. Fristelser ligger på lur ved alle sving, forgreninger og korsveje. Hvorvidt vi giver efter for fristelserne eller ej og viger bort fra vores kurs afgøres af, hvor fast besluttet vi er på at nå vores mål.

Mormons Bog fortæller os om Lehis syn angående livets træ. Ved at holde fast i en jernstang kunne folk

tjene

Evangelisk kundskab fører os til en lykke, som kun opnås ved at tjene og hjælpe andre.

nå frem til træet og smage på frugten, som var sød og mere ønskværdig end nogen anden frugt. Lehi sagde så:

»Og jeg så mig også omkring og opdagede på den anden side af floden en stor og rummelig bygning, og den stod ligesom i luften, højt over jorden.

Og den var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres påklædning var meget fin, og de stod og spottede og pegede fingre ad dem, der var kommet og som havde nydt af frugten.

Og efter at de havde smagt frugten, skammede de sig for dem, som håned dem, og de gik på forbudne stier og gik tabt« (1 Nephi 8:26-28).

Hvis vi gør os håb om at nå frem til det mål, som vi har sat for vores jordiske liv, skal vi lære at ignorere såkaldte venners drillerier og latterliggørelse. Vi må vende det døve øre til forslag om at følge en lettere og mere behagelig rute, som udstikkes af dem, der hævder at vide mere end Herrens apostle og profeter.

Som Nephi sagde: »Derfor formanede jeg, Nephi, dem til at give agt på Herrens ord, ja, jeg formanede dem med hele min sjæls styrke og med al den evne, jeg var i

besiddelse af, til at give agt på Guds ord og i alle ting huske at holde hans bud« (1 Nephi 15:25).

Et vejskilt på kursen mod evigt liv står over indgangen til Brigham Young University: »Træd ind for at lære. Gå ud for at tjene.« For at holde os på kursen må vi første lære alt, hvad vi kan om den lige og snævre sti, som vi skal følge. Herren har altid åbenbart sin plan for sine børns liv til sine profeter. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), Kirkens tolvte præsident, gav os dette råd:

»Jeg er taknemlig for, at I og vi alle har Jesu Kristi evangelium som en rettesnor, så vi har en referenceramme, som vi kan sætte alle de oplevelser og begivenheder, vi kommer ud for, ind i. Det står klart ud fra skrifterne, at vi i denne del af vores uddeling ikke kan loves af vore politiske ledere, at vi får »fred i vor tid«, men vi har, som medlemmer af Kirken, fået de midler, hvorved vi kan have personlig fred og opleve en indre ro i sjælen – selv når der ikke hersker fred omkring os!

I er måske allerede vant til, at vi, der er kommet lidt længere frem på livets sti, fortæller jer, hvor vigtigt det er at holde sig på »den lige og snævre« sti. Ofte siger vi det samme igen og igen, men hvis I tænker over, hvorfor vi

Der er kun én vej til evigt liv. Frelseren sagde til sine apostle: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.«

gør det, vil I hurtigt opdage, at skrænterne langs den snævre sti ikke ændrer sig eller bliver mindre farlige. Stien bliver ved med at være stejle» (*President Kimball Speaks Out*, 1981, s. 89).

Uden at finde frem til livets sande mening drager mange unge forhastede konklusioner og kaster sig uforberede ud på livets rejse. De følger trafikken uden et kort, og ikke overraskende er det eneste, som de oplever på vejen, skuffelser. Hvad skal vi lære, før vi drager ud for at tjene?

LÆR FØRST HANS VEJE AT KENDE

Skriften fortæller os, at det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed (se L&P 131:6). Dette princip bliver ofte misforstået. Ældste John A. Widtsoe (1872-1952) fra De Tolv Apostles Kvorum skrev: »Der

findes selvfølgelig mange forskellige former for kundskab. Nogle af mindre, andre af større betydning. Da Joseph Smith sagde, at et menneske ikke kan frelses i uvidenhed, mente han naturligvis uvidenhed om de love, som fører til frelse. En sådan kundskab har den største værdi. Det er den, man først bør stræbe efter. Så kan andre former for kundskab føjes til for at underbygge og styrke den mere direkte viden om åndelige love. For eksempel er det Kirkens pligt at prædike evangeliet for hele verden. Men det kræver hjælp fra jernbaner, dampskibe, trykkerier og

meget andet af det, som vores civilisation består af. En kundskab om evangeliet er missionærens første behov, men de andre behov, som dog er af mindre betydning, hjælper ham til bedre at kunne udføre sit guddommelige ansvar for at prædike evangeliet til alle mennesker» (*Evidences and Reconciliations*, red. G. Homer Durham, 1987, s. 224).

Selvfølgelig er der i dag mennesker, som er nødt til at tilegne sig viden om computere, satellitkommunikation og så videre, men ældste Widtsoes argument holder stadig. Det, han sagde var, at der skal herske en orden i vores indlæring, nemlig den samme orden, som påpeges i Herrens formaning: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift« (Matt 6:33). Vi bør først lære om det hellige, som skaber en sammenhæng for og behov for den verdslige viden. Hvis vi ønsker at vende tilbage til vor himmelske Fader, bør vores første prioritet være at lære om hans veje og hans plan.

Verden prøver at narre os til at tro, at der ikke er tid til at søge både åndelig og verdslig kundskab. Jeg advarer os mod at lade os narre af menneskers filosofier. Vores indlæring af åndelige emner vil lette, ja, faktisk fremme,

vores verdslige indlæring. Præsident John Taylor (1808-1887), Kirkens tredje præsident, fremsatte »De verdslige hypotesers begrænsning«, som lyder: »Mennesket kan ved filosofi og anvendelse af sin naturlige forstand opnå en vis forståelse af naturlovene. Men en forståelse af Gud kræver himmelsk visdom og intelligens. Jordisk og himmelsk filosofi er to vidt forskellige ting, og det vil være tåbeligt af mennesker at bygge deres argumenter på jordisk filosofi, når de søger at afdække Guds riges hemmeligheder« (*The Gospel Kingdom*, udvalgt af G. Homer Durham, 1987, s. 73).

Hvis vi skaber et åndeligt fundament for vores verdslige uddannelse, vil vi ikke blot forstå naturlovene bedre, men vi kan også opnå en forståelse, som vi ikke troede mulig, om kunst, sprog, teknologi, medicin, jura og menneskelig adfærd. Vi kan se verden omkring os og forstå den med Guds øjne.

Historien om kong Salomo viser os, at vi kan bede Herren om større forståelse. Mens Salomo var i Gibeon, viste Herren sig for ham i en drøm og sagde: »Sig, hvad jeg skal give dig« (1 Kong 3:5). Salomo, der følte sig overvældet og uforberedt på sit nye ansvar som konge, sagde

Vi bør først lære om det hellige først, som skaber en sammenhæng for og behov for den verdslige viden. Hvis vi ønsker at vende tilbage til vor himmelske Fader, bør vores første prioritet være at lære om hans veje og hans plan.

til Herren: »Nu har du, Herre min Gud, gjort din tjener til konge efter min far David, skønt jeg er ganske ung og uerfaren« (vers 7). Derfor bad han Herren om »et lydhørt hjerte, så jeg kan ... skelne mellem godt og ondt« (vers 9). Herren var tilfreds med Salomos ønske. Han sagde:

»Fordi du bad om dette, og ikke et langt liv, ikke om rigdom, ikke om dine fjenders død, men om evne til at høre, hvad der er ret,

så vil jeg gøre, som du bad. Nu giver jeg dig så stor visdom og forstand i hjertet, at der aldrig tidligere har været og ikke siden skal komme nogen som dig« (versene 11-12).

Vi må ikke undervurdere Herrens magt og hans villighed til at velsigne os, hvis vi beder med et oprigtigt hjerte og fast forsat. Han har instruktioner og uddannelsesteorier, som verdens uddannelsespsykologer end ikke gør sig forstilling om.

Selv om det jordiske liv giver os relativt kort tid til at lære om Gud og hans hensigter, så har vi evighederne til at lære om universet og alt det, der findes i det, og til at tilegne os verdslig kundskab. Præsident Kimball fortalte os, at en af velsignelserne ved ophøjelse er uendelig tid til at lære om verdslige emner. Han sagde: »Efter døden fortsætter vi med at lære. Ophøjelse betyder guddommelighed og skaberverdighed. »Som mennesket nu er, har Gud været. Som

Gud nu er, kan mennesket blive« (Eliza R. Snow Smith, *Biography of Lorenzo Snow*, Salt Lake City, 1884, s. 46). Det ligger ude i fremtiden. Det er jo indlysende, at inden man kan tage de eksisterende materialer og forme dem til en verden som vores egen, skal man være ekspert i geologi, zoologi, fysiologi, psykologi og alt andet. Det er også indlysende, at intet menneske i løbet af sit korte jordiske liv kan tilegne sig al den viden og mestre alle disse videnskaber, men han kan begynde på det, og med et grundlag af et åndeligt liv, selvbeherskelse og overblik og med den myndighed og magt, som opnås gennem Kristi evangelium, er vedkommende i stand til at påbegynde dette næsten uendelige studium af det verdslige« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 53).

Så lad os ikke gøre os bekymringer om den tid, det tager at lære at forstå åndelige anliggender. Den tid er godt brugt. Den skaber et grundlag for verdslig viden. Ja, Herren vil velsigne os, hvis vi stoler på ham og først og fremmest lærer hans evige plan at kende. Vi taler her om større, ikke mere begrænsede muligheder, hvis vi sætter det vigtigste først.

Præsident Kimball har videre sagt:

»Dette jordiske liv er tiden, hvor vi bør forberede os på at møde Gud, hvilket er vores vigtigste ansvar. Nu, hvor vi har modtaget vore legemer, som bliver den evige bolig for vores ånd i evigheden, skal vi uddanne vores legeme, sind og ånd. Det vigtigste er derfor, at vi anvender dette liv på at fuldkommengøre os selv, at tøjle kødet, at underkaste legemet ånden, at overvinde alle svagheder, at styre os selv, så vi kan lede andre og udføre alle nødvendige ordiancer ...

... Når vi har vore fødder solidt anbragt på stien til evigt liv, kan vi samle os mere kundskab om verdslige emner ...

... En veluddannet forsker, som også er et fuldkomment menneske, kan skabe en verden og dens beboere, men et umoralsk, uomvendt og ikketroende menneske vil aldrig blive skaber, end ikke i evigheden.

Skønt verdslig kundskab er vigtig, kan den aldrig frelse en sjæl eller åbne porten til det celestiale rige eller skabe en verden eller gøre et menneske til gud, men den kan være uhyre gavnlig for det menneske, som ved at sætte det vigtigste først har fundet vejen til evigt liv, og som nu kan benytte al kundskab som sit redskab og sin hjælper« (*President Kimball Speaks Out*, s. 90-92).

Kong Benjamin sagde til sit folk: »... når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.«

EN FØLELSE AF STOR GÆLD TIL GUD

Når vi har lært alt, hvad vi kan om den kurs, vi skal følge, og vandrer ad den vej, som fører til evigt liv, har vi en forpligtelse over for de andre af vor himmelske Faders børn, som har behov for hjælp. Opnåelse af kundskab om Guds plan medfører mange konsekvenser, hvoraf en er en følelse af stor gæld til denne verdens Gud, nemlig Jesus Kristus. Frelsesplanen afhænger af en Forløser. Jesus Kristus udførte den rolle. Han sonede for vore synder, og for at citere Esajas og Peter, »ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:5; se 1 Pet 2:24).

Det står klart, at apostlen Paulus inderligt følte denne gæld, da han i sit brev til romerne skrev: »Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste« (Rom 12:1).

Paulus påpegede et grundlæggende aspekt ved tjeneste. Vi tjener af taknemlighed for de velsignelser, som Herren har skænket os. Desuden skal vi huske på, at den største velsignelse af alle er, at han led, blødte og døde for at tilvejebringe saliggørelsens store plan – en plan, som er udtænkt og sat i værk for os, så vi sammen med ham kan vende tilbage til Faderens nærhed. Det var en forståelse af denne afgørende kendsgerning, som fik kong Benjamin til at sige: »... dersom I skulle tjene ham af hele jeres sjæl, ville I dog være unyttige tjenere« (Mosiah 2:21).

Hvordan tjener vi ham, som gjorde det muligt for os at opnå evigt liv? Igen giver kong Benjamin os

svaret, da han talte til sit folk: »... når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17).

Mormons Bog giver flere eksempler på mennesker, som forstod dette grundlæggende regnestykke, som forklarer så meget om formålet med livet, nemlig: At tjene andre er lig med at tjene Gud. Nu var kong Benjamin jo et af de største eksempler på, hvordan man tjener Gud og mennesker. Som han sagde til sit folk: »Og jeg har endog selv arbejdet med mine egne hænder for at kunne tjene jer« (Mosiah 2:14). Kong Benjamin valgte at lære frelsesplanen at kende. Derefter gik han ud og tjente.

Et måske endnu mere dramatisk eksempel på, hvordan tjenestens ånd griber dem, der lærer og forstår Guds plan, er beretningen om Alma den yngre. Vi ved, at Alma i sin ungdom søgte at ødelægge Guds kirke sammen med Mosiahs sønner. Hans handlinger gik stik imod den kurs, som han skulle have fulgt. Så skete der en fantastisk hændelse. En engel viste sig for Alma og talte dunder til ham og hans brødre.

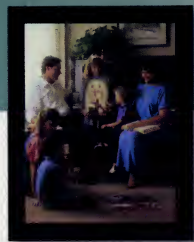
Kan I forestille jer Almas forbløffelse? Han havde vist sit liv til at ødelægge Guds kirke og folkets tro, og så siger en engel til ham: »... Herren har sagt: Det er min kirke,

og jeg vil stadfæste den, og intet skal ødelægge den, uden det skulle være mit folks overtrædelser« (Mosiah 27:13).

Almas chok var så stort, at han rent bogstaveligt blev målløs, og han kunne ikke bevæge sine hænder. De, der var sammen med ham, tog ham og bar ham hjem til hans far, Alma, der var den øverste højpræst. Præsterne samledes og fastede og bad for Alma i to dage og nætter, så hans mund måtte åbnes og han kunne genvinde sin styrke. Deres bønner til Herren blev besvaret, da Alma den yngre stod foran dem som en forandret mand og sagde:

»Min sjæl er blevet forløst af bitterheds galde og syndens lænker. Jeg var i den mørkeste afgrund, men nu ser jeg Guds underfulde lys. Min sjæl var martret af evig pine, men jeg er blevet udfriet, og min sjæl pines ikke mere.

Jeg forkastede min Forløser og fornægtede det, som vore fædre har talt, men jeg erkender nu, at de kunne forudse, at han skal komme, og at han erindrer enhver skabning, som han har skabt, og at han vil åbenbare sig for alle« (Mosiah 27:29-30).

Et dramatisk eksempel på, hvordan tjenestens ånd griber dem, der lærer og forstår Guds plan, er beretningen om Alma den yngre. En engel sagde til ham: »... Herren har sagt: Det er min kirke, og jeg vil stadfæste den, og intet skal ødelægge den.«

Det var en smertelig kursændring for Alma. Han havde lidt udsigelig smerte og evige pine, men nu var han tilbage på ret kurs. Det, som skriften derefter nævner, er højest interessant.

»Og nu begyndte Alma og de, der var med ham, da englen åbenbarede sig for dem, at lære folket og rejste omkring overalt i hele landet, idet de kundgjorde for hele folket det, de havde hørt og set og prædikede Guds ord under megen trængsel, thi de blev hårdt forfulgt af dem, der ikke troede og blev slået af mange af dem ...

Og de rejste over hele Zarahemlas land og blandt hele det folk, som kong Mosiah regerede over, idet de med stor iver søgte at gøre godt for al den skade, de havde forvoldt kirken, idet de bekendte alle deres synder og forklarede alt, hvad de havde set og udlagde profetierne og skrifterne for alle, der ønskede at høre dem.

Og således blev de redskaber i Guds hånd til at bringe mange kundskab om sandheden, ja kundskab om deres Forløser« (Mosiah 27:32, 35-36).

Efter omvendelsen følger ansvaret og forpligtelsen om at dele den opnåede kundskab med vor himmelske Faders øvrige børn. Almas liv var forandret, og han blev en af de største missionærer nogensinde. Han underviste med kraft og førstehåndskendskab til forløsningsplanen. Han havde erhvervet kundskab ved engels fødder; og så gik han ud og tjente.

Vi bliver klar over dybden af Almas omvendelse til sandheden og hans deraf følgende ønske om at tjene alle Guds børn, når vi læser, hvad han skrev hen mod slutningen af sit virke:

»O, gid jeg var engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk.

Ja, jeg ville forkynde omvendelse og forløsningsplanen til hver eneste sjæl som med en tordenrøst, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, at der ikke mere skulle være nogen sorg på hele jorden« (Alma 29:1-2).

Alma havde nået det punkt i sin forståelse af frelsesplanen og sin tjeneste for Herren, hvor han følte sig begrænset af sit fysiske legeme. Skønt han vidste, at hans anmodning var urimelig, ønskede han dog at yde mere. Han ønskede at forkynde evangeliet med samme røst som den engel, som havde forkyndt det for ham. Fordi han følte en inderlig gæld til Herren, ønskede han at ofre mere end alt, hvad han havde for at tjene Gud.

Nogle iblandt os forkynder »mig-ismen«. De hævder, at vi skal tænke på os selv først og fremmest. Men historien viser os, at selviskhed aldrig har ført til lykke. Tjeneste og gavmildhed er en vigtig del af livet. Den mest tilfredsstillende glæde i livet er at efterlade en arv af kærlighed og tjeneste, som andre kan efterligne og nyde godt af. Bryant S. Hinckley, præsident Gordon B. Hinckleys far, sagde følgende om tjeneste:

»Tjeneste er den dyd, som kendetegner store mennesker gennem historien, og som de vil blive husket for. Den sætter et adelsmærke på sine disciple. Den er den skillelinje, som adskiller de to store grupper i denne verden, nemlig dem, der hjælper, og dem, der hindrer dem, der løfter, og dem, der lader sig løfte, dem, der bidrager, og dem, der kun nyder. Hvor er det dog uendeligt meget bedre at give end at modtage. Enhver form for tjeneste er tiltrækkende og smuk. At opmuntre, at udvise medfølelse, at vise interesse, at bortjage frygt, at skabe selvsikkerhed og vække håb i andres hjerter – ja, kort sagt, at elske dem og tydeligt vise det – er at yde den mest dyrebare form for tjeneste« (citeret i Steven R. Covey og andre, *First Things First*, 1994, s. 306).

At træde ind i dette liv for at lære og dernæst gå ud for at tjene er formålet med vores jordiske tilværelse. Hvis vore handlinger afviger fra den kurs, så lad os foretage en hurtig kurskorrektion og vende tilbage til den rette vej. Lad os bruge tid hver dag, hver uge og hvert år på at sikre, at den kurs, som vi følger, er den, som Herren selv har udstukket, nemlig den lige og snævre sti, der fører til det eneste mål, som kan give os varig fred og glæde – nemlig evigt liv. □

Gode ekse

Pia Hentzen

Annelise Nielsen

Rebecca Pedersen

Eksempler i Danmark

Laury Livsey

FOTOS: FORFATTEREN

Tre unge piger fra København kan fortælle tre vidt forskellige historier. Pia fortæller om sin omvendelse, Rebecca fortæller om en anti-porno-kampagne, som hun er med i, og Annelise fortæller om faste og bøn for, at kommunen vil lade Kirken bygge en ny kirkebygning. Disse tre historier har mindst en ting til fælles. De handler alle om medlemmer af Kirken, som er gode eksempler i Danmark.

PIA HENTZEN

Pia er en 16-årig laurbærpige fra Frederiksberg Ward i Københavns Stav. Hendes mor har været medlem af Kirken hele sit liv, og Pia kan huske, at hun kom i Primary, da hun var lille, men Pia har kun været medlem af Kirken i et år.

»Min mor og far er medlemmer af Kirken, så da jeg var lille, gik jeg i Primary. Men jeg blev aldrig døbt,« siger Pia.

Da Pias forældre blev skilt, holdt hun, hendes to brødre og hendes mor op med at komme i Kirken. Pia blev otte, men hun blev ikke døbt. Hun blev tolv, men kom ikke i Unge

Piger. I næsten ti år havde hun ikke meget at gøre med Kirken. Hjemmelærerne kom stadigvæk, og besøglærerinderne besøgte hendes mor, men familien Hentzen blev hjemme om søndagen.

Men så ringede en vejleder fra Unge Piger til Pia og opfordrede hende til at komme til aktiviteterne. »Min leder skrev breve og inviterede mig i kirke. Jeg kom en enkelt gang, men jeg syntes, at det var kedeligt, så jeg gad ikke komme igen. Men missionærerne ændrede mit syn på Kirken,« siger hun og ler.

Missionærerne vidste, at Pia ikke var blevet døbt, så de aftalte et møde med hende. Ved den første aftale medbragte de et kort åndeligt budskab. Sådan fortsatte det i flere uger, indtil de en dag prøvede noget nyt. De kom med noget, som alle missionærer tilbyder – nemlig den første missionærlektion.

»De spurgte, om de måtte undervise mig, og jeg sagde, at det var i orden. Der gik ikke lang tid – måske et par uger – før jeg havde modtaget alle lektionerne og sagt ja til at blive døbt.« På samme tid begyndte Pias mor og hendes to brødre at blive aktive igen.

I dag føler Pia sig hjemme i den lille gruppe, som udgør Unge Piger og Unge Mænd i Frederiksberg Ward. Det

HØVEDBANEGÅRDEN I KØBENHAVN

Ude ved Københavns havn står en smilende Pia og hendes mor, som glæder sig over at være aktive i Kirken igen.

engagement i kampagnen, der protesterer mod pornografi i Danmark.

»Pornografi påvirker vore værdier, men Danmark er et frisindet land, og jeg kan se, at folk næsten har vænnet sig til pornografi. Men i

stedet for at vænne os til det, burde det ryste os,« siger Rebecca.

En elev på Rebeccas gymnasium organiserede en protest mod pornografi og fik Rebecca til at hjælpe sig. Eleverne samler underskrifter til et protestskrift, som de håber vil få regeringen til at lytte – især kulturministeren, som har ansvar for det statsfinansierede tv.

»Vi kan ikke forhindre folk i at læse porno,« forklarer Rebecca, »men vi vil gerne have porno fjernet fra offentlige steder, hvor børn kan se det. Man kan ikke bare

krævede lidt tilvænnning pludselig at blive medlem af Kirken og være aktiv. Men nu er det en livsstil. »Jeg er den eneste laurbærpige i wardet. Vi har også to rosenpiger og to bikubepiger. Det er vores Unge Piger,« siger hun. Så stopper hun op og tænker alvorligt over, hvordan Kirken har ændret hendes liv. »Jeg synes, at mit liv er meget bedre nu,« konkluderer hun. »Jeg har noget, som jeg ved, er sandt.«

REBECCA PEDERSEN

Adskillige ark frimaerker venter på at blive klistret på stakkevis af konvolutter. Men Rebecca er helt alene om det. Rebecca, der er laurbærpige i Allerød Ward i Københavns Stav, har gjort sig nogle tanker om pornografi og dens skadelige virkning, og hun gør noget ved det. Men arbejdet, som består i at lægge antiporno-pjecer i konvolutter, er trættende og tidskrævende.

Mens hun adresserer konvolutterne, taler hun om sit

Rebecca besluttede sig for at protestere mod porno i Danmark. »Jeg tror, at der er mange mennesker, som hader porno og dens skadelige virkning. Men mange mennesker gider ikke sige eller gøre noget.«

lægge børnene tidligt i seng og regne med, at de ikke ser den slags i tv.«

Når Rebecca tænker over Unge Pigers værdinormer og overvejer, hvad hun står for som medlem af Kirken, så er hun glad for at være med i noget, som hun håber på kan være med at til udvirke en forandring.

»Man må tage et standpunkt. Jeg mener, at det er vigtigt for os, især som medlemmer af Kirken, at gøre noget for at gøre verden bedre,« siger hun. »Den tanke har altid betydet meget for mig, men for nogle måneder siden, da jeg modtog min patriarkalske velsignelse, blev jeg endnu mere klar over, at jeg måtte gøre noget.«

Da Rebeccas gruppe fuldførte deres projekt og sendte protestskriftet til regeringen, tillod hun sig at tænke lidt over den rolle, som hun spillede i at få mere end 22.000 mennesker til at skrive under på protestskriftet, og på, hvordan projektet havde styrket hendes beslutning om, at gøre Danmark til et bedre sted. Hun smiler også. Hendes gruppe overskred uden besvær det mål på 15.000 underskrifter, som de havde sat sig.

Rebecca er godt klar over, at alt ikke ændrer sig på et øjeblik. Men et sted skal man jo begynde, ikke? »Jeg tror, at der er mange mennesker, som hader porno og dens skadelige virkning,« siger hun. »Men mange mennesker er ikke villige til at sige eller gøre noget. Jeg tror, at folk bare har brug for, at man rusker lidt op i dem nu og da.«

Pia, Rebecca og Annelise er en del af en rig evangelisk tradition. Dennis Smiths statue Kristina er en hyldest til de mange danske medlemmer, som i det 19. århundrede ydede ofre for at opbygge riget.

ANNELISE NIELSEN

Annelise er tredjegerationsmedlem af Kirken. Hendes bedstefar og bedstemor blev døbt for mange år siden, hendes far voksede op i Kirken og giftede sig med et medlem, og Annelise har været medlem hele sit liv. I dag er hun medlem af Frederiksberg Ward, og Annelise, som er bikubepige, er sammen med Pia en af de få unge piger i wardet.

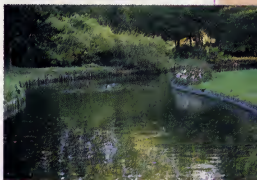
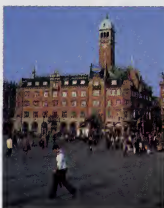
I øjeblikket mødes wardet i en lejet bygning. Bygningsens elevator er ret langsom, så Annelise tager trapperne. Hun skal op til tredje sal, hvor hun træder ind i kirkesalen. Bygningen er ren og pæn, men Annelise siger, at der hersker en rodløs stemning i Frederiksberg Ward. Hun kigger ud af vinduet og peger.

»Der ligger vores gamle kirkebygning,« siger hun. Hun kigger på den smukke rødstensbygning, som ligger længere nede ad gaden. Det var en af de første bygninger, som blev opført af Kirken i Danmark. Den står tom – og det er der en god grund til.

»Den skal være vores nye tempel,« forklarer Annelise.

Templet i København skal betjene medlemmer fra Danmark og andre dele af Skandinavien. Det er en stor velsignelse nu snart at have templet liggende ti minutters

DEN INDRE BY I KØBENHAVN

HAVEANLÆGGET OMKRINGT
FREDERIKSBORG SLOT I HILLERØD

Frederiksberg Wards medlemmer – deriblandt Annelise, søster Christel Petersen og Annelises søster Christel – fastede og bad for at få en ny kirkebygning.

kørsel fra sit hjem i stedet for de 12 timer, som det tager at køre til templet i Stockholm. Annelise ved, at det er værd at yde ofre for.

Men man mangler jo stadig en kirkebygning. Lejekontrakten på den midlertidige bygning udløber snart. Så denne søndag faste man i Frederiksberg Ward og beder til, at kommunen vil give Kirken tilladelse til at bygge på den grund, som man har købt. Annelise faste og beder sammen med wardets øvrige medlemmer i dette øjemed.

Annelise indrømmer, at hun er sulten her til morgen. »Men når jeg faste, føler jeg mig tæt på Gud, og jeg føler mig mere ydmyg,« siger hun. »Jeg synes ikke, at det er noget stort offer at faste, og jeg tror, at hvis alle i wardet beder om det samme, så vil vor himmelske Fader hjælpe os.«

Selv om nadvermødet er forbi, og Annelises faste næsten er overstået, farer hun ikke hjem for at spise. I stedet går hun ud af døren, arm i arm med Christel Petersen, et 96-årigt medlem. Søster Petersen blev medlem af Kirken i 1958, og hun har undervist Annelises far i Søndagsskolen. Hver måned lærer Annelise hende lidt bedre at kende, fordi de giver sig tid til at tale med hinanden.

»Søster Petersen er rar at tale med. Jeg synes, at hun

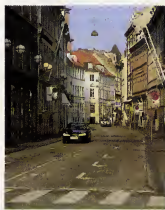
er en stærk kvinde, for hun er den eneste i sin familie, som er medlem af Kirken. Hendes mand blev aldrig medlem, og hendes børn var allerede voksne, da hun blev døbt,« forklarer Annelise. »Hun er 96 år, og hun kommer trofast i kirke hver søndag.«

»Jeg beundrer folk som søster Petersen, som er tæt på vor himmelske Fader,« tilføjer Annelise. »Og når jeg for eksempel faste, føler jeg mig også tættere på ham.«

I København står den originale *Christus*, den kendte statue af Jesus, som er skabt af den danske billedhugger Bertel Thorvaldsen. Og i den samme by er der sidste dages hellige, som stræber efter at følge Frelseren i alt, hvad de gør. □

Redaktørens bemærkning: Nogle få måneder efter at Annelise og andre havde fastet, fik Kirken byggetilladelse fra kommunen til at opføre en ny kirkebygning til Frederiksberg Ward.

DEN INDRÉ BY I KØBENHAVN

DANMARKS ØSTKYST

Lille Liahona

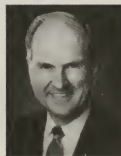
TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ MAJ 2002

Som børn af vor himmelske
Fader kan vi også på tåbelig
vis ønske at »forlade båden«, før
vi ankommer til den destination,
som han ønsker, vi skal nå

BLIV I BÅDEN

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

I begyndelsen af vores ægteskab, da søster Nelson og jeg boede i Minneapolis, bestemte vi os til at tage en frifertermiddag sammen med vores to-årige datter. Vi tog ud til en af Minnesotas mange smukke søer og lejede en lille båd. Vi roede langt ud fra bredden og holdt hvil for at slappe af og nyde det smukke landskab. Pludselig løftede vores lille barn det ene ben uden for båden og begyndte at gå ud af båden, mens hun udbød: »Tid til at stå af, far!«

Hurtigt fik vi fat i hende og forklarede: »Nej, lille ven, det er ikke tid til at stå af; vi må blive i båden, indtil den fører os sikkert i land.« Først efter en del overtalelse lykkedes det os at overbevise hende om, at det kunne føre til en ulykke at forlade båden for tidligt.

På samme måde kan vi som børn af vor himmelske Fader på tåbelig vis ønske at »forlade båden«, før vi ankommer til den destination, som han ønsker, vi skal nå. Herren belærer os igen og igen om, at vi skal holde ud (forblive trofaste) til enden.

Hvad nu, hvis Jesus havde vaklet i sin beslutning

om at gøre sin Faders vilje? Hans forsoning ville ikke være blevet gennemført. De døde ville ikke kunne opstå. Velsignelserne ved u dødelighed og evigt liv ville ikke eksistere. Men Jesus holdt ud. I sin sidste time bad Jesus til sin Fader og sagde: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre« (Joh 17:4).

Tidligt i sin gerning på jorden blev Jesus bekymret over sine tilhængeres trofasthed. Han havde lige bespist de fem tusind og havde derpå undervist dem i rigets lære. Men nogle havde beklaget sig: »Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?« (Joh 6:60). Selv efter han havde bespist dem, manglede mange troen til at holde ud sammen med ham.

Han vendte sig til De Tolv og sagde: »Vil I også gå jeres vej?«

Simon Peter svarede ham: »Herre ... Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:67-69).

Når vi, som Peter, ved uden tvivl, at Jesus er Kristus, vil vi ønske at blive hos ham. Så har vi kraften til at holde ud. □

Fra en tale ved aprilkonferencen 1997.

»I er Guds tempel«

Vicki F. Matsumori

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? ... For Guds tempel er helligt, og det tempel er I«
(1 Kor 3:16-17).

Luk øjnene og tænk på et tempel. Hvilken farve har det? Hvor stort er det? Er der spir på det? Hvor mange?

Hvert eneste af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer er enestående. Templet i Salt Lake City i Utah har grå granitmure og seks tårne. Templet i Cardston i Alberta i Canada har mure af natursten og ingen tårne. Skønt templerne ikke ligner hinanden, er de alle smukke og alle bygget med det samme formål for øje. Særlige ordnancer, som gør det muligt for os at vende tilbage til vor himmelske Fader, udføres i templerne. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus kan vise sig i templerne.

I er ligesom templet. I er alle sammen forskellige, og I er huse som Guds Ånd (Helligånden) kan bo i. Apostlen Paulus sagde, at vores legemer er templer (se 1 Kor 3:16-17).

På samme måde som I viser templet respekt, bør I behandle jeres krop med respekt. Det kan I gøre ved at efterleve visdomsordet (se L&P 89), ved at klæde jer passende og følge præsident Gordon B. Hinckleys råd om at »være rene« (se »Profetens råd: De seks V'er«, Lille Liahona, juni 2001, s. 8-9). En måde at være ren på, er ved kun at læse, lytte til og se det, som er velbehageligt for vor himmelske Fader (se »Mine evangeliske standarder«, Lille Liahona, april 1999, s. 8-9).

Hvis I er rene på sind og legeme, kan I modtage store velsignelser, fordi Herren »bor i de retfærdiges hjerter« (Alma 34:36).

Instruktioner

Find vej gennem labyrinten ved at vælge JA-vejen, hvis billedet viser noget, som hjælper dig til at behandle dit sind og legeme som Guds tempel. Vælg NEJ-vejen, hvis det er noget, som ikke er godt for dit sind og legeme.

Forslag til fællestid

1. Indbyd medlemmer af wardet eller grenen til at deltage i en paneldiskussion om »Mit legeme er et tempel«. En uge i forvejen giver du paneldeltagerne de spørgsmål, som de bliver stillet. For eksempel: Hvor meget søvn bør man få hver nat? Betyder det noget, at man ikke får sovet nok? Hvad betyder god hygiejne (badning, tandpleje, hårpleje, håndvask inden måltiderne)? Hvorfor er det vigtigt at klæde sig passende? Hvad kan du gøre for lettere at træffe de rette valg? Hvilke råd har præsident Gordon B. Hinckley givet os med hensyn til, hvordan vi skal behandle vores legemer? (se »Profetens råd: De seks V'er«, Lille Liahona, juni 2001, s. 8-9). Lad børnene skiftes til at oplæse et spørgsmål. Lad paneldeltagerne svare. Bær vidnesbyrd om de velsignelser, som børnene kan modtage nu og senere, hvis de behandler deres legemer med respekt.

2. Hjælp børnene til at forstå den påvirkning, som billeder har på os, ved at vise dem, hvor længe et billede bliver i sinde, selv om man kun ser det i ganske kort tid. Vis et billede af et landskab eller en person i fem sekunder. Bed børnene lukke øjnene og se billedet for sig. Stil spørgsmål om billedet, såsom: Hvilke farver havde pigens tøj? Eller: Hvor mange træer var der på billedet? Drøft betydningen af gode film, fjernsynsudsendelser, videofilm og computerspil. Bed hvert barn om at tegne en tegning af sin yndlingshistorie fra skriften. Lad hvert barn vise sit billede i kun fem sekunder. Når billedet er væk igen, beder du de andre børn om at beskrive det. Lad så tegneren fortælle historien og vise billedet igen. □

NEJ JA

Passende påklædning

NEJ JA

JA NEJ

Voldelige tv-film

Skerfestudium

NEJ JA

Brød og korn

NEJ JA

Spiritus og tobak

Frugt og grøntsager

START

BARE **ET** TIL

Teresa Weaver

Baseret på en virkelig historie

Svaret må være inde i værelset. Måske har jeg overset et hemmeligt rum, tænkte Jakob.

»Hvordan staver du til kiwi, Jakob?«

»Øh, hvad, frøken Grumm?«

»Kiwi. Hvordan staver du til det? Vi har talt om diktaten de sidste ti minutter. Hvor har du været?«

»Ude for at redde prinsessen af Mendoza,« hviskede Christian fra sin plads bag Jakob.

Jakob blev rød i hovedet. Han anede ikke, hvordan man stavede til kiwi.

Frøken Grumm sukkede, mens hun rakte Jakob hans diktat. Han havde stavede de fleste ord forkert.

På vej hjem krøllede Jakob diktaten sammen

og proppede den ned i bunden af sin rygsæk. Christian løb hen til ham. »Vil du med hjem og spille fodbold?«

»Nej,« svarede Jakob. »Jeg tror, jeg har regnet ud, hvordan jeg skal redde prinsessen. Vil du med hjem og kigge på?«

»Bare sidde der og se dig spille?« spurgte Christian.

»Ellers tak. Du tænker jo ikke på andet end computerspil for tiden.« Christian drejede om hjørnet ned mod sit hus.

Da Jakob kom hjem, tændte han for computeren og startede computerspillet. *Jeg spiller bare ét spil*, tænkte han, og så går jeg i gang med lektierne.

To timer senere kaldte hans mor: »Så er det spisetid, Jakob. Vi må skynde os lidt, ellers går vi glip af begyndelsen af filmen.«

»Jeg kommer nu, Mendoz – øh, mor.« *Hvis jeg bare lige kan slippe forbi den her vagtpost*, tænkte han. Hans hånd bevægede sikkert joysticket frem og tilbage. For sent. Figuren på skærmen segnede om. *Snyd! Jeg tager bare et spil mere. Jeg ved, jeg kan klare det.*

Pludselig virkede huset meget stille. Jakob greb sin jakke og løb ud til hoveddøren. Hans familie var væk. Der lå en seddel på spisebordet: »Er taget i biffen. Gid du var taget med. Hjemme kl. 20. Ring til bedstefar, hvis der er noget.«

Det er også den vagtposts skyld! tænkte Jakob, mens han trampede ned på sit værelse. Hans uåbnede skolebøger lå på bordet. Ved siden af dem lå hans skrifter. Han havde ikke læst i dem hele ugen. Og der var familieaftenshæftet. Han skulle forberede en lektion til næste mandag. Men han havde ikke lyst til at foretage sig noget af alt det i aften.

Det er godt, at det fredag, tænkte Jakob, da han satte sig hen til computeren igen. *Jeg ordner alt det andet i morgen.*

Men han fik ikke ordnet det den næste dag – eller den næste igen. Og det varede ikke længe før lyden af klaverspil forstyrrede Jakobs seneste forsøg på at redde prinsessen. Det var hans søster, som spillede åbningssalmen til familieaften.

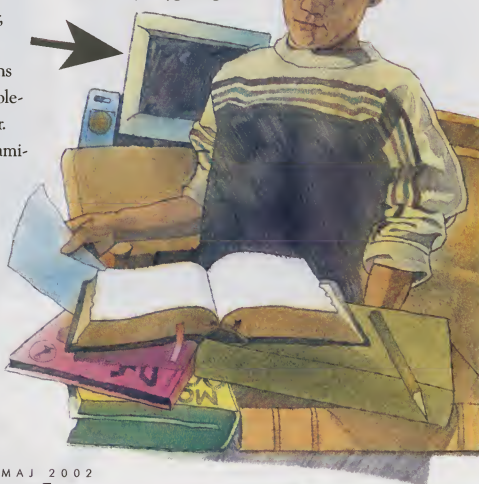
Familieaften! Han havde haft i sinde at forberede lektionen om søndagen, men da var han kommet endnu tættere på at redde prinsessen end nogensinde før. Nu var det for sent at forberede noget.

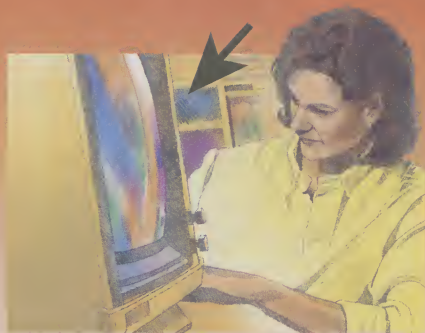
Jakob snuppede sine skrifter og løb ind til familieaften. Han måtte fuppe sig igennem aftenen. Det skete jo tit, at de snakkede så længe om et skriftsted, at de slet ikke nåede lektionen. Han måtte sørge for, at det skete i aften.

»Og hjælp os med at anvende lektionen i vores hverdag,« sagde hans lillebror, da han afsluttede indledningsbønnen.

Jakob slog op i sine skrifter på det sted, hvor han sidst var nået til. »Far, vil du læse et skriftsted for os?« spurgte han. »Hvad med Ether 12:27?«

Hans far læste: »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svag-
hed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for

mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem.»

»Hvad tror du, at det betyder?« spurgte Jakob.

»Tja,« sagde far eftertænksomt, »jeg tror, at det betyder, at vi har fået svagheder, for at de kan hjælpe os med at være ydmyge. Hvis vi anerkender vores svagheder og beder vor himmelske Fader om at hjælpe os med at overvinde dem, så bliver det til styrke for os.«

Mor rakte hånden op. »Tv-serier var min svaghed. Nogle dage gjorde jeg ikke andet end at sidde og glo på serier. Fjernsynet var som en magnet, der sugede mig hen til sig. Det var først, da jeg blev klar over, at jeg havde et problem, at jeg fandt en løsning.« Så fortalte hun, hvordan hun havde bedt vor himmelske Fader om hjælp til at holde op med at se serier.

Jakob vred sig på stolen. Det her gik ikke helt, som han havde tænkt sig. Han begyndte at tænke på, hvor meget tid *han* brugte på at spille computerspil.

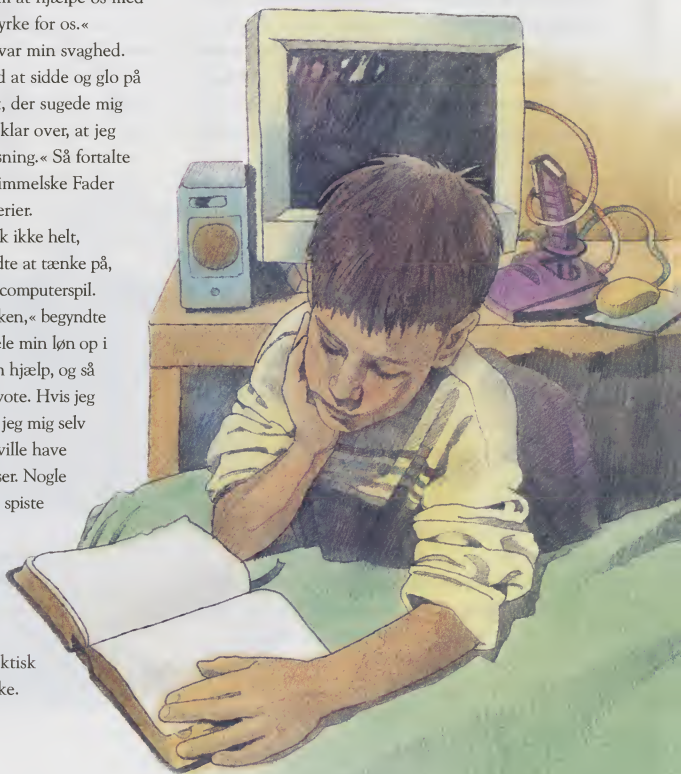
»Dengang jeg arbejdede i slikbutikken,« begyndte hans storesøster, »da åd jeg næsten hele min løn op i slik hver uge. Jeg begyndte at bede om hjælp, og så besluttede jeg at sætte en daglig slikkvote. Hvis jeg holdt mig til min kvote, så belønnede jeg mig selv ved at lægge de penge, som jeg ellers ville have brugt på slik til side til et par nye bukser. Nogle dage lykkedes det ikke, men langsomt spiste jeg mindre og mindre slik.«

Jakob takkede alle for deres deltagelse, og så bar han sit vidnesbyrd om, at skønt vi alle har svagheder, så kan vi overvinde dem med vor himmelske Faders hjælp. Faktisk kan de svagheder blive vendt til styrke.

Efter afslutningsbønnen gik Jakob ind for at tænde for sin computer. Måske ville et spil få ham til at glemme den uro, han følte i kroppen.

Men han kunne ikke ignorere følelsen. Havde han mon et problem med computerspil? Han var ikke særlig meget sammen med Christian og sine andre venner mere. For første gang havde han fået en dårlig karakter i diktat. Han havde ikke læst i skriften hele ugen. Og han var gået glip af familiefilmen. Han vidste, at tiden var inde til at anvende dagens lektion i sin egen hverdag.

Jakob gik væk fra computeren og ind på værelset. Han smed sig på sengen og slog op i skriften på Ethers Bog. Prinsessen måtte vente. Lige nu skulle han læse og tænke lidt over tingene. □

DEN BARMHJERTIGE SAMARITANER

ILLUSTRÆT AF PAUL MANN

Jesus fortalte mange historier for at undervise folk og hjælpe dem til at forstå sandheden.

En dag var der en af jødernes ledere, som ville narre Jesus. Han spurgte Jesus, hvordan man kom i himlen. Frelseren spurgte, hvad der stod i skriften. Lederen sagde, at man skulle elske Gud og også elske sin næste. Jesus sagde, at det var rigtigt. Så spurgte lederen: »Hvem er min næste?«

Jesus svarede ved at fortælle en historie om en jøde, som var på vej til Jeriko. Han blev stoppet af røvere, som stjal hans tøj og slog ham. De lod ham ligge halvdød på vejen.

Luk 10:30

Kort efter kom en jødisk præst forbi og så manden. Præsten burde have hjulpet ham, men i stedet gik han over på den anden side af vejen.

Luk 10:31

En jødisk mand, som tjente i templet, kom forbi. Han burde også have hjulpet den sårede man. Men han gik også over på den anden side af vejen.

Luk 10:32

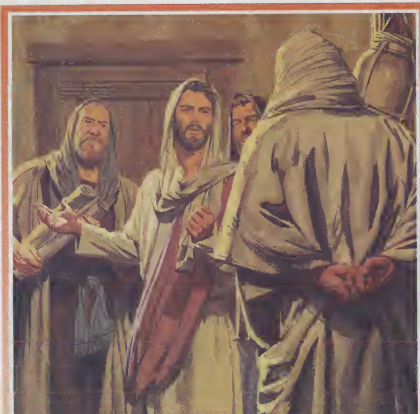
Så kom en samaritaner forbi. Jøderne og samaritanerne kunne ikke lide hinanden. Men da samaritaneren så manden, fik han ondt af ham. Selvom samaritaneren vidste, at manden var jøde, rensede han mandens sår og gav ham tøj på.

Luk 10:33-34; Joh 4:9; slå »Samaritaner« op i en bibelordbog

Så tog samaritaneren manden med hen til en kro og tog sig af ham indtil næste dag. Da samaritaneren skulle rejse videre, gav han kroværten penge og bad ham om at tage sig af manden.

Luk 10:34-35

Det var den historie, som Jesus fortalte den jødiske leder. Så spurgte han lederen, hvem af de tre mænd, som var den sårede mands næste.

Luk 10:36

Lederen sagde, at samaritaneren var hans næste, fordi han havde hjulpet ham. Jesus sagde så, at den jødiske leder skulle være ligesom samaritaneren.

Luk 10:37

HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

FORKLARELSEN

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Jesus tog Peter, Jakob og Johannes med op på et højt bjerg for at bede.

Matt 17:1; Mark 9:2; Luk 9:28

Mens Jesus bad, faldt Guds herlighed over ham, og hans ansigt skinnede som solen. To skikkelser, Moses og Elias, viste sig sammen med ham. De talte med ham om hans kommende korsfæstelse og forsoning.

Matt 17:2-3; Mark 9:3-4; Luk 9:29-31

Mens Jesus bad til sin Fader, faldt apostlene i søvn.

Matt 9:32

Da de vågnede, så de den herlighed, som omstrålede Jesus, Moses og Elias. De hørte vor himmelske Faders røst sige: »Dette er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!«

Matt 17:5; Mark 9:7; Luk 9:32, 35

Apostlene blev bange og faldt om på jorden. Jesus rørte ved dem og sagde, at de ikke skulle være bange. Da de kiggede op, var Jesus alene. Han sagde, at de ikke måtte fortælle nogen om, hvad de havde set, før efter hans død og opstandelse.

Matt 17:6-9; Mark 9:8-9

Ældste Robert J. Whetten

De Halvfjærds

Fra et interview med Melvin Leavitt

Jeg voksede op i Colonia Juárez i Mexico og havde en lykkelig barndom.

Min tvillingebror Bert (Albert) og jeg var de midterste af ti søskende.

Vi red på heste og fiskede og svømmede i floden. Vi arbejdede også

hårdt med at fodre høns, malke køer og passe vores fars frugtplantage.

Vores forældre fortalte os om formålet med livet, hvor vi kom fra, hvad der sker, når vi dør, og hvad konsekvensen af vores valg er. Jeg hørte hele tiden om frelsesplanen og omvendelse, som en stadig proces.

Mine forældre sagde ofte til mig: »Husk på, hvem du virkelig er.« Til at begynde med forstod jeg det ikke, men jeg blev klar over, at de mente, at jeg skulle huske, at jeg var Guds barn.

Jeg elskede Primary. Jeg husker stadig de smukke primarysange, som vi sang. Da jeg var 11 år, faldt min ven Billy af en hest og døde af sine kvæstelser. Vores primaryklasse sang »Han lever! Vor Forløser stor« (Salmer og sange, nr. 70) ved hans begravelse. De ord brændte sig

dybt ind i min sjæl. Jeg vidste, at Billy havde det godt, og jeg vidste, at det, vi sang, var sandt.

Bert og jeg voksede op med forventningen om at skulle på mission en dag, og da vi blev gamle nok, tog vi af sted. Min mission fik en enorm betydning for mig. Jeg fik en dybere forståelse af evangeliet, jeg udviklede disciplin, og jeg lærte at tjene andre. Det har været grundlaget for et lykkeligt og produktivt liv.

Tre måneder efter at vi vendte hjem fra vores mission, var der en mand, som slog min tvillingebror ihjel. Min far og en anden bror blev alvorligt såret ved overfaldet. Vi vidste, hvem gerningsmanden var, men han blev aldrig anholdt. Jeg opdagede, hvordan det føles at hade og ønske hævn. Jeg drømte endda om at gøre gerningsmanden fortræd. Men Herren havde gjort det klart, hvad han forventede af mig:

«. . . I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:9-10).

Efter en tid og megen bøn *tilgav* jeg manden. Det gjorde vi alle sammen.

Som barn fik jeg at vide: »Hvis du forbliver trofast, kan du være sammen med alle de gode mennesker, som er gået forud for dig, og som har været trofaste.« Denne belæring vækkede et ønske i mig om at være der, hvor vore kære, som er gået bort, er. Selv mens jeg var ung var det mit mål at holde trofast ud til enden.

For nylig spurgte min søn Carlos mig: »Far, hvad er din største frygt?«

Jeg sagde: »Jeg vil tro, at min største frygt er, at jeg ikke holder trofast ud til enden. Det ville være det værste, der kunne ske.« Så tilføjede jeg: »Min næststørste frygt er, at mine børn og mine efterkommere ikke holder trofast ud til enden.«

Vor himmelske Fader ønsker, at familieforhold skal vare evigt. Vend jeres hjerter til jeres forældre. Vær sammen med dem. Bed dem om at fortælle jer om jeres bedsteforældre og oldeforældre. Når jeg læser historier om mine forfædre, bliver jeg inspireret og får et fornyet ønske om at leve værdigt.

Børn, vær søde at lytte til jeres forældre. Der er så meget, man kan lytte til – fjernsyn, musik, film og internettet. Sørg for at lytte til dem, der virkelig elsker jer – jeres forældre, jeres biskop, jeres primarylærere, den levende profet og frem for alt jeres himmelske Fader og Jesus Kristus.

1. Som tiårig (til venstre) sammen med sin tvillingebror Albert.
2. Ved sin dåb i 1963.
3. Som 19-årig missionær.
4. På sin bryllupsdag sammen med sin hustru, Raquel.
5. Sammen med familien ved en datters bryllup.

Mine forældre lærte mig betydningen af familieforhold. Jeg kan huske, at min mor tit sagde: »Bobby, du og Bert må have været gode venner i forudtilværelsen, siden vor himmelske Fader lod jer komme sammen med til den samme familie. Kan I så ikke enes lidt mere her?«

Min hustru, Raquel, og jeg har otte børn og 12 børnebørn. De er vores største glæde. Mit ældste barnebarn, Mario, bor i Guadalajara i Mexico. En dag spurgte hans primarylærer ham: »Mario, hvem elsker dig?«

Uden tøven svarede han: »Jesus og min bedstefar elsker mig.« Han har ret. Det vigtigste i Jesu Kristi evangelium er kærlighed. Vi elsker dem, vi tjener, og vi tjener dem, vi elsker. Det begynder alt sammen i hjemmet. Jesus sagde, at vi skulle elske vores næste, og hvem er os nærmest? Vores egen familie. Mine brødre og søstre er mine bedste venner. Jeg elsker også mine andre slægtninge, deriblandt mine 130 fætre og kusiner. Fortæl jeres forældre, at I elsker dem. Fortæl jeres bedsteforældre, at I elsker dem. Og vis dem så ved jeres handlinger, at I virkelig mener det.

Mine forældre sagde tit: »Husk, at din himmelske Fader ønsker, at du skal vende tilbage til ham.« Børn, det skal I også huske på. Det er, ligesom når forældre sender deres børn i skole om morgenen – så forventer de også, at barnet vender tilbage om eftermiddagen. Vor himmelske Fader har sendt os herved på jorden for at lære, og han ønsker, at vi skal vende tilbage til ham, når vores skoletid på jorden er forbi. En dag vil jeg derhen, hvor min far og mor og Bert er. Jeg vil hjem. □

Skriftstedsterning

Scott Sudbury

Instruktioner

1. Lim skriftstedsterningen på karton, klip langs de stiplede linjer og fold langs de fuldt optrukne linjer, så der dannes en terning. Bøj flapperne ind og lim dem fast.

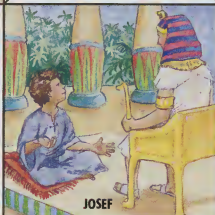
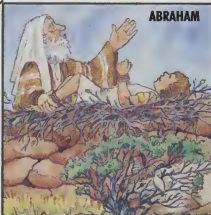
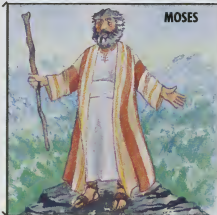
2. Til familieaften kan I læse om de fem personer fra Det Gamle Testamente, som ses på terningen. Se 1 Mos 22 (Abraham); 1 Mos 42-45 (Josef); 2 Mos 3 (Moses); Est 4-5 (Ester) og Dan 6 (Daniel).

3. Kast nu efter tur med terningen og fortæl noget om den person, hvis billede vender opad. Hver gang skal I fortælle noget om den person, hvis billede vender opad. Hvis den

blanke side vender opad, så skal I fortælle noget om en person fra Det Gamle Testamente, som ikke er afbilledet på terningen.

4. Variation for ældre spillere:

Giv et point for hvert korrekt svar. Enhver spiller kan gøre indsigelser mod et svar, og så skal alle spillerne prøve at finde beviser for og imod svaret i skriften. Hvis svaret er korrekt, får den spiller, som kom med svaret, og den spiller, som fandt beviset i skriften, et ekstra point hver. Hvis det viser sig, at svaret var forkert, får den spiller, der gjorde indsigelse, og den spiller, som fandt beviset i skriften, et ekstra point hver. □

LEV SOM DYDIGE KVINDER

Læs følgende citater sammen med de søstre, du besøger, og drøft spørgsmålene, skriftstederne og vore kirkelederes udtalelser. Fortæl om dine egne erfaringer og bær dit vidnesbyrd, og lad dem, du underviser, gøre det samme.

Ordsp 31:10: »En dygtig kvinde, hvor findes hun? Hun er langt mere værd end perler.«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Der er mange definitioner på dyd, såsom høje moralske standarder, rigtige handlinger og tanker, godhed eller kyskhed« (»Så nær englenerne«, *Stjernen*, juli 1998, s. 99).

HVILKE DYDER ER DET VIGTIGT AT UDVIKLE?

Fil 4:8: »... alt, hvad der er sandt, hvad der er ædelt, hvad der er ret, hvad der er rent, hvad der er værdt at elske, hvad der er værdt at tale godt om, kort sagt: det gode og det rosværdige, det skal I lægge jer på sinde.«

Præsident Gordon B. Hinckley: »Jeg vil gerne opfordre kvinder overalt til at nå deres fulde potentiale. Jeg beder jer ikke om at yde mere, end jeres evner strækker til. Jeg håber ikke, at I vil plage jer selv med frygten for fiasko ... Jeg håber bare, at I vil gøre det, som I kan på den

bedst mulige måde. Hvis I gør det, vil I opleve mirakler« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 696).

Margaret D. Nadauld, Unge Pigeers hovedpræsident: »Verden har kvinder nok, som er hårde; vi har brug for kvinder, som er blide ... Der er kvinder nok, som er uhøflige; vi har brug for kvinder, som er dannede. Vi har kvinder nok, som er berømte og rige; vi har brug for kvinder, som har tro. Vi har grådighed nok; vi har brug for mere godhed. Vi har forfængelighed nok; vi har brug for mere dyd. Vi har popularitet nok; vi har brug for mere renhed« (»Glæden ved at være kvinde«, *Liahona*, januar 2001, s. 18).

HVORDAN KAN VI BEDST BELÆRE OM DISSE DYDER?

L&P 46:33: »Og I må altid øve dyd og hellighed for mig.«

Præsident Gordon B. Hinckley: »Vi kan ikke gøre os noget håb om at påvirke andre til at leve dydigt, hvis vi ikke selv gør det. Vores adfærd øver en langt større påvirkning, end nogen prædiken vi kan holde. Vi kan ikke forvente at løfte andre, medmindre vi selv står på et højere niveau ... Hjemmet er dydens vugge, det sted, hvor karakteren dannes, og vanerne

grundlægges« (se »At modstå det onde«, *Stjernen*, april 1976, s. 28).

HVILKE VELSIGNALER HAR VI LØFTE OM VED AT LEVE DYDIGT?

L&P 121:45: »... pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn.«

L&P 25:2: »... dersom du er trofast og vandrer på dydens stier for mig, vil jeg bevare dit liv, og du skal få en arvelod i Zion.«

Præsident James E. Faust: »Profeten Joseph sagde ... »Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englenerne ikke afholdes fra at være jeres omgangsfæller« ... Lad jeres sjæl være meget stille, og lyt til Helligåndens hvisken. Følg de ædle, intuitive følelser, som er plantet dybt i jeres sjæl af Guddommen i den foregående verden« (*Liahona*, juli 1998, s. 103). □

På vej

Jeg troede bare, at det
var en ødelagt bremse,
men det blev begyndelsen
på en lykkelig rejse.

Ravenal P. Solomon

I oktober 1980 var jeg ude at cykle, da jeg pludselig opdagede, at fodbremsen ikke virkede. Jeg blev grebet af panik, for jeg vidste ikke, hvordan eller hvornår jeg kunne stoppe. Da mit vilde ridt endelig var overstået, og jeg kunne trille ind til kantstenen, stoppede jeg lige ved siden af Rodico Flores, en god ven og klassekammerat. Jeg fortalte ham, hvad

der var sket, og vi sludrede lidt sammen. I løbet af samtalen spurgte han mig, om jeg havde tid til at besøge hans kirke. Da jeg vidste, at han var et godt menneske, og da jeg så op til de andre sidste dages hellige, jeg kendte, besluttede jeg mig for at tage derhen den følgende søndag.

Om søndagen bemærkede jeg, at den bygning, som hans kirke holdt deres møder i, var ren og pæn. Jeg kunne mærke noget anderledes der. Jeg blev mødt af en, som trykkede min hånd og sågar lagde armen om skulderen på mig og sagde, at han var glad for at se mig. Jeg følte mig godt tilpas, selv om jeg var lidt generet og nervøs. Denne bror fulgte mig hen til gæsteklasse.

Da lektionen var forbi, præsenterede to unge kvinder sig for mig og sagde, at de var fuldtidsmissionærer. De spurgte, om de måtte besøge mig. Jeg sagde straks, at jeg havde travlt og kom med alle mulige undskyldninger. Men de spurgte igen, hvornår jeg havde tid, og jeg sagde, at jeg havde tid tidligt mandag morgen. Jeg sagde, at de gerne måtte komme, men kun hvis de kunne være der kl. 4 om morgenen.

Til min store overraskelse så de på hinanden og sagde: »Vi skal nok komme, bror Solomon.« Så fortalte jeg, at det var svært at komme ud til vores hus, som lå midt mellem nogle fiskedamme, og at vi havde mange hunde. Jeg sagde, at de ville få svært ved at komme derud. Men igen

sagde de: »Vi skal nok komme, bror Solomon.« Da jeg gik, glemte jeg alt om vores aftale, for jeg regnede ikke med, at de ville komme.

Tidligt mandag morgen hørte jeg til min overraskelse hundene gø og en stemme, der råbte: »Bror Solomon! Bror Solomon!« Jeg kiggede ud af vinduet, og så fik jeg straks en anden opfattelse af missionsnærerne. Jeg følte en bekræftelse

af, at de virkelig var Guds tjenere. Jeg bød dem indenfor og lyttede til deres budskab. Efter et stykke tid bad jeg dem om at komme med et budskab hver dag, og det gjorde de.

Lige efter min dåb den 31. oktober 1980 inviterede en ven mig til en wardsfest. Jeg sagde til mig selv: *Sikke en rar kirke. De holder endda en fest for mig.* Senere fandt jeg ud af, at jeg ikke var æresgæsten. Men ved festen præsenterede mine venner mig for en ung kvinde og bad hende om at tage sig godt af mig. Annie Ortiz var sandelig god til at tage sig af mig. Og den dag i dag tager hun sig af mig. Vi blev gift i 1985 og beseglet i templet i Manila i Filippinerne.

Siden min dåb har jeg udviklet mig inden for evangeliet, fordi jeg har haft mulighed for at tjene. I 1983 blev jeg kaldet til at tjene som fuldtidsmissionær i Davaomissionen på Filippinerne, og fire måneder efter at jeg var blevet gift, blev jeg kaldet som biskop. Jeg har også tjent som stavspræsident og i missionspræsidentskabet. Min hustru og jeg er lykkeligt gift og har to børn, Ezra og Brigham, og vi ser frem til at tjene resten af vores liv.

Jeg er taknemlig for den glæde, som jeg har fundet i Kirken, for de hengivne missionærer, som ikke gav op, og for den ødelagte bremse, som faktisk hjalp mig på rette vej. □

Ravenal P. Solomon er medlem af Dagupan 1. Ward i Dagupan Stav i Filippinerne.

Når livet er hårdt

Det var i 1962, og jeg var 19 år. Jeg var blevet kaldet til at udføre en mission i Mexico, da jeg fik at vide, at jeg havde kræft.

Ældste John B. Dickson

De Holvfjerds

Kræft? Mig? Jeg troede kun, at det var folk i storbyerne, som fik kræft. Efter flere biopsier og undersøgelser af dygtige specialister, fik jeg at vide, at den hævelse, som jeg havde i højre underarm, var knoglekræft. Det var en type knoglekræft, som dengang næsten altid havde dødelig udgang, også selv om man fik amputeret den syge leghemdel.

Dødelig! Jeg var 19. Tanken om, at jeg skulle lide af noget dødeligt, havde aldrig slået mig. Jeg glædede mig til at udføre en mission, blive gift i templet, få en dejlig familie og have et vidunderligt liv. Men jeg elskede Herren, og jeg vidste, at han elskede mig. Uanset om han lod mig leve eller forlade dette liv, ville det være i orden.

Det øjeblikkelige resultat blev, at jeg mistede min højre arm. På længere sigt betød det, at jeg begav mig ud på et livslangt eventyr. Når jeg ser tilbage på mit liv, kan jeg ærligt sige, at snarere end at være en tragisk begivenhed har tabet af min arm vist sig at være en af mine

største velsignelser. Jeg har lært og opnået så meget af det.

Selve tilpasningsfasen var interessant. Jeg havde arbejdet som tømmehugger og vejarbejder i skovene i det nordvestlige USA, så min krop var stærk. Men jeg var i den grad højrehåndet, og jeg kom til at savne den arm. Tidligere havde jeg kunnet kaste en baseball længere end nogen anden på holdet, men med min venstre arm kunne jeg ikke kaste ret langt. Det at skrive var også en oplevelse. Jeg havde en skrift, som selv et børnehavenbarn kunne have overgået. Alt var en udfordring: At binde snøreband, knappe skjorter, bære store genstande, køre bil, barbere mig, tegne, spise, blive overbegloet, lide af fantomsmerter og så videre.

Jeg blev hurtigt klar over, at jeg havde meget at vænne mig til, lære og genindlære. Og jeg blev også klar over, at der ikke var ret meget, jeg kunne gøre ved, at jeg kun havde en arm, og at min indstilling til det – og til livet i almindelighed – helt afhæng af mig selv. Jeg stod ved en skillevej. Jeg kunne jo græde, hvis jeg havde lyst til det, eller jeg kunne tackle denne og alle andre udfordringer

med tro og en positiv indstilling. Min lykke og mit evige velbefindende afhæng af mit valg.

Beslutningen var ligetil. Jeg valgt at være positiv, kreativ, meget aktiv og at gøre alt, hvad jeg kunne for at fuldføre min mission som Guds søn, der var sendt ned for at lære af mine jordiske erfaringer. Da jeg havde truffet denne beslutning, angrede jeg den aldrig.

Profeten Joseph Smith (1805-1844) mødte mange udfordringer og lidelser, mens han hensygnede i fængslet i Liberty. Da han var bekymret for de helliges og sin egen families velbefindende, skønt hans egne fysiske omstændigheder var elendige, tryglede han Herren om at få at vide, hvorfor alt dette var sket, når han nu sølte, at han forstod processen omkring genoprettelsen og etableringen af Zion så godt. Herren gav et svar, som vi alle kan drage nytte af i vores eget liv med vores mange udfordringer: »... du [skal] vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste« (L&P 122:7).

Mens jeg var ved at drage mine erfaringer af min egen oplevelse, stod

jeg alene på mit værelse et par dage efter operationen og gjorde mig klar til at gå i kirke. Jeg havde et slips i hånden og tænkte: *Hvad stiller jeg nu op med det dumme slips?* Jeg overvejede at bede min mor om hjælp, men jeg skød tanken fra mig, for jeg vidste, at hun jo ikke kunne tage med mig på mission og binde mine slips og tage sig af mig. Jeg måtte lære at klare mig selv. Med tålmodighed fik jeg bundet mit slips, selv om jeg måtte tage tænderne til hjælp. Jeg opdagede, at jeg godt kunne, og at jeg endda var god til det. Den dag åbnedes et vindue i mit sind, og jeg indså, at jeg med tålmodighed, tro og beslutsomhed kunne klare næsten alle de udfordringer, jeg ville møde.

Med tiden erfarede jeg, at den samme tro, beslutsomhed og positive

Herren fortalte profeten Joseph Smith: »... du [skal] vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.«

indstilling kunne hjælpe enhver gennem livets forskellige vanskelige udfordringer. Min egen livshistorie handler om et fysisk problem, men vi mennesker møder også alle mulige andre udfordringer. Det kan være økonomiske udfordringer, problemer i familieforholdet, uddannelse, en følelse af svigt, tabet af vore kære eller det, at vi bliver misforstået. Ungdommens udfordringer har ofte at gøre med fristelser i forbindelse med visdomsordet, upassende sprog, moralsk renhed, upassende underholdning og internet-sider.

Lad mig fortælle jer om fire principper, som måske kan hjælpe jer.

1. LÆR JERES HIMMELSK FADER AT KENDE

Sørg for at kende dit forhold til din himmelske Fader og Frelseren. Med andre

ord, sørg for, at du ved, hvem du er. Dit vidnesbyrd om den plan for lykke, som din himmelske Fader har udtænkt for dig, hjælper dig til at forstå din evige skæbne og hjælper dig til at være fast besluttet på at klare dig her i livet. Årsagen til at vi har bud, som vi skal holde, står meget klar for os hver især, når vi forstår, hvad det er. Herren ønsker, at vi skal blive til. Sørg for at du forstår frelsesplanen, og at dit vidnesbyrd om evangeliet er stærkt.

Et vidnesbyrd om en så væsentlig ting er ikke gratis, men det øges, når du dagligt beder i tro, studerer skrifterne og værdigt modtager nadveren hver søndag.

2. BESLUT DIG NU

Beslut dig allerede nu for, hvordan du vil reagere, når du møder gruppepres og fristelser. Da jeg var omkring 12 år, besluttede jeg mig for, at jeg altid ville efterleve visdomsordet. I årene derefter blev jeg flere

gange opfordret til at bryde det bud, men hver gang lød svaret »Nej!« venligt, hurtigt og effektivt. Fordi jeg på forhånd havde besluttet, hvordan jeg ville reagere, når jeg fik en opfordring, følte jeg mig aldrig truet af tanken om en dum beslutning, når jeg blev udsat for pres fra mine venner.

Man taber intet ved at træffe en god beslutning. Hvis du ikke allerede har truffet din beslutning, inden de nedbrydende opfordringer eller fristelser dukker op, så er risikoen for at træffe det forkerte valg mange gange større.

Jeg er godt klar over, at nogle af jer ikke har gjort, som jeg har foreslået, og derfor allerede har begået alvorlige fejltagelser. Måske er det kun jer eller en eller to andre, som er bekendt med disse fejltagelser, men alligevel skammer I jer over dem. Selv om I gerne vil forsone jer med Herren, ved I måske ikke, hvad I skal gøre, eller hvordan I skal ordne problemet. Må jeg foreslå jer, at I taler med Herren i oprigtig bøn, forklarer jeres biskop eller grenspræsident om sagen og taler med jeres forældre. I regner måske med at møde kritik eller forlegenhed, men jeg tror, at I møder kærlighed, støtte og nye vidunderlige muligheder.

3. UDSDYD IKKE OMVENDELSE

Sørg for, at I ikke forledes til at tro, at vejen er let, og at I kan leve efter verdens standarder, og at Herren,

Vi betyder meget for vor himmelske Fader, og han elsker os og vil gerne have, at vi vender tilbage. Samtidig ønsker han, at vi skal være rene og lære og udvikle os gennem vore erfaringer.

uanset hvad I gør, vil redde jer, så I kan udskyde jeres omvendelse. Fald ikke i den fælde, som Nephi taler om: »Og der skal også være mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selv om du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham; der er intet ondt deri. Og gør alle disse ting, for i morgen skal vi dø; og dersom vi findes skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds rige« (2 Nephi 28:8).

Herren ønsker, at vi skal vende tilbage til ham, men vi kan ikke vende tilbage og samtidig vælge verdens synd og smuds. Han ønsker, at vi skal være sande disciple, som er fast besluttet på at blive som ham. Det kræver slid og disciplin at opnå de velsignelser, som han vil skænke os. Når vi omvender os og gør vores bedste, vil Herren i sin nåde hjælpe os med at blive rene.

4. HOLD BUDENE

Sørg for at have Ånden med dig hver dag hele dit liv. Næste gang du nyder nadveren, så lyt omhyggeligt til bønnens ordlyd, og så vil du opdage et særligt løfte til dem, der holder budene. Og det er, at »hans Ånd altid må være hos dem« (Moroni

4:3). Hvor er budene dog en stor velsignelse.

Nogle mener, at budene skal hæmme og begrænse os. Men faktisk er de givet for at hjælpe os til at blive mere som vor kærlige himmelske Fader, som ønsker at dele fantastiske, evige velsignelser med sine trofaste sønner og døtre. Han opfordrer os til at undgå og afholde os fra det, som ikke hører hjemme i den livsstil, han så inderligt ønsker, at vi skal leve.

For nogle år siden, da søster Dickson og jeg ankom til missionskolen i Provo for at tale til missionærerne, spurgte missionspræsidenten, om jeg ville binde mit slips for missionærerne, så de kunne forstå, at de kunne tackle de udfordringer, de ville møde som missionærer. Jeg fulgte hans opfordring og tilpassede min tale, så den kom til at dække noget af det, som jeg har nævnt i denne artikel.

Da jeg var næsten færdig med min tale, bad jeg fire missionærer, som sad på forreste række om at træde frem og deltage i et lille slipsebindingskapløb. En af dem spurgte, om de kun måtte bruge venstre hånd, men jeg sagde, at de skulle bruge begge hænder. Som I kan forestille jer, blev missionærerne meget overraskede, da jeg vandt.

Men denne artikel har ikke meget

at gøre med at være den hurtigste slipsebinder, den bedste fodboldspiller, formand for elevrådet eller den, der kan guffe flest hamburgere. Den handler om at vide, hvem vi er, at vi betyder meget for vor himmelske Fader, og at han elsker os og gerne vil have, at vi vender tilbage. Samtidig ønsker han, at vi skal være rene og lære og udvikle os gennem vore erfaringer.

I årenes løb har jeg måttet tackle mange udfordringer i mit liv, ligesom I har i jeres. Tiden mellem de oplevelser har været fredelig og let. Men den sande personlige vækst er altid kommet, når jeg har måttet kæmpe mig gennem en af livets udfordringer. Når udfordringerne kommer, bør vi betragte dem som et springbræt til videre udvikling, snarere end hindringer for vores fremgang. For de kommer helt sikkert, og vi skal overvinde dem og komme videre. □

»GUDS RIGE ER HER«

Vi er borgere i det største rige på jorden,« siger præsident Gordon B. Hinckley, »et rige, som ikke styres ved menneskers visdom, men ledes af Herren Jesus Kristus. Det er en realitet. Dets fremtid er sikker« (se dette nummer, side 4). ☛ I denne måneds budskab fra Det Første Præsidentskab fremhæver præsident Hinckley syv sandhedssøjler, evige sandheder, som ikke ændrer sig,

selv om verden ændrer sin opfattelse og sine værdier. En af disse søjler er, at »Guds rige er her«. Denne enkle og grundlæggende sandhed møder enhver, som kommer i kontakt med Kirken og oprigtigt ønsker at erfare, at den er sand. Som de følgende historier illustrerer, så ændrer denne sandhedssøjle sig ikke, men når mennesker får et vidnesbyrd om den, så ændres deres hjerte og tilværelse.

En vidunderlig gave til mig

Stefania Postiglione

Jeg er ofte blevet spurgt, hvorfor jeg blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg har altid fortalt historien om, hvordan jeg traf missionærerne hjemme hos en god ven, som lige var blevet døbt. Men efterhånden som tiden er gået, er det gået op for mig, at der inden dette første møde var sket meget, som havde forberedt mig til at modtage evangeliet.

Jeg var en aktiv og energisk ung

kvinde, og mit liv gik med at hygge mig med vennerne og træne i sportscentret. Intet andet interesserede mig. Jeg var meget optaget af kampsport. Jeg levede og åndede for min sport. Den var blevet en livsstil for mig. Ja, faktisk var den næsten min religion. Jeg var dygtig og havde lært meget. Min stolthed øgedes, da andre lagde mærke til mine evner, især fordi jeg var kvinde i en sportsgren, som er domineret af mænd.

Med tiden begyndte jeg at føle mig underligt tilpas efter dagens træning. Jeg følte mig ofte stakåndet, og mit hjerte hamrede voldsomt.

Det viste sig, at anstrengelserne ved den krævende sport havde forstærket en medfødt tendens til hjerteflimren. Smerten blev værre, og nogle gange kunne jeg end ikke stå på benene. I løbet af meget kort tid forsvandt min selvsikkerhed. En række uheldige lægelige beslutninger

Jeg elskede kampsport. Men den krævende træning forværrede en medfødt tendens til hjertefflimmer. Mine lidelser fik mig til at søge efter noget mere.

forværrede min tilstand, og to gange var jeg ved at få et hjerteslag.

Over en periode på fem år blev jeg opereret to gange og måtte ofte søge læge og indlægges. Til sidst krævede jeg konstant pleje fra mine forældre.

Mens jeg lå på hospitalet, oplevede jeg megen lidelse og smerte, og jeg fik øjnene op for nødvendigheden af, at vi elsker hinanden. Jeg begyndte at forstå, hvad der virkelig betyder noget her i livet.

Min sjæl var forandret, og jeg følte, at nogen havde givet mig en frisk start her i livet. Jeg begyndte at tænke på Gud, som jeg indtil da ikke havde følt spillede nogen rolle i mit liv. Jeg begyndte at studere forskellige religioner, og deres fælles fokus på kærlighed gjorde indtryk på mig. Så fortalte en veninde mig om de missionærer, som havde givet hende så stor glæde. Jeg mødte dem og blev døbt en måned senere.

I dag er jeg taknemlig for mine lidelser, for takket være lidelserne blev vejen banet for, at jeg kunne høre om evangeliet. Gud har virkelig usædvanlige måder at berede sine børn på.

Siden jeg modtog evangeliet har jeg haft det privilegium at fortælle andre om evangeliet. Jeg har også været i templet og er blevet rigt velsignet. Jeg er Gud taknemlig for, at jeg har været i stand til at virke for ham. Hans evangelium er virkelig en vundervuldgang til mig.

Stefania Postiglione er medlem af Flegreo Gren i Napoli Distrikt i Italien.

Jeg nægtede at lytte

Isabel Berrios

Jeg havde altid troet på vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Men det med Kirken var en anden sag. Jeg mente, at den var som alle andre kirker. En kirke blandt mange, der alle ville kunne føre mig til frelse.

Hvorfor var jeg så medlem? Jeg havde søgt efter en kirke, der svarede til mine religiøse principper. Da jeg fandt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var jeg klar over, at jeg havde fundet »en god religion«, som støttede de lærdomme, jeg allerede troede på som følge af mit studium af Bibelen. Den viden var nok for mig, mente jeg.

Men efterhånden som jeg kom i kirke og lyttede til taler og vidnesbyrd, fik jeg et ønske om selv at vide, om Kirken virkelig var Jesu Kristi genoprettede kirke – den eneste sande kirke på jorden. Jeg besluttede mig for at læse Mormons Bog – noget jeg ikke tidligere havde gjort. Da jeg havde læst Kirkens tidsskrifter, vidste jeg selvfølgelig, at jeg ikke kunne få et vidnesbyrd, hvis jeg ikke studerede i tro og med et hjerte, som var åbent for vidnesbyrd fra vor himmelske Fader. Så jeg studerede, og jeg modtog et vidnesbyrd om, at Mormons Bog var sand.

Men jeg tvivlede stadig på Kirken. Jeg ville have en klar og endegyldig

bekræftelse fra Gud, noget fantastisk, som ville få mig til at føle mig sikker. Jeg vidste, at jeg ikke skulle bede om et tegn, men tanken optog mig og holdt mig sikkert fra at modtage de vidnesbyrd, jeg søgte efter. Jo mere jeg søgte en sådan bekræftelse, desto mere oprørsk blev jeg. Så begyndte jeg at opgive håbet.

En dag i en institutklasse viste læreren en video, der beskrev en, der mindede meget om mig selv – en, som ikke var sikker på sit vidnesbyrd. Han spurgte sin biskop til råds, og biskoppen forklarede, at vor himmelske Fader søger efter de rette øjeblikke til at besvare vore bønner, men vi skal være lydøre og modtagelige over for Helligånden. Biskoppen i videofilmen sagde også, at det kræver tid og et ydmygt hjerte at lære at genkende Helligåndens røst.

De ord rørte mig dybt. Jeg blev klar over, at jeg aldrig havde lyttet til Åndens røst med hensyn til Kirken, fordi jeg ikke havde været villig til at gøre det. Lige siden jeg var begyndt at bede om at få et vidnesbyrd om Kirken, var svarene kommet til mig stille, lidt efter lidt, men jeg havde nægtet at lytte.

I løbet af den institutklasse oplevede jeg en forandring i hjertet, som jeg ikke forstod, og den tunge byrde af tvivl, som jeg havde båret på i ni år, forsvandt. Nu anerkendte jeg det, jeg tidligere havde tvivlet på.

Men selv da var jeg fristet til at

Mens jeg så videoen, gik det op for mig, at jeg aldrig havde lyttet til Åndens røst med hensyn til Kirken. Svaret var kommet stille, lidt efter lidt, men jeg havde nægtet at lytte.

stritte imod Ånden. Jeg sagde til mig selv, at det jeg følte, blot var en forbigående følelse, en følelsesmæssig reaktion på filmen. Denne indre kamp fortsatte, da jeg gik fra klassen, så jeg fandt et sted, hvor jeg kunne være alene. Og der følte jeg Helligåndens tilstedeværelse endnu tydeligere, og endelig blev jeg befriet for min tvivl. Jeg fyldtes med ubeskrivelig glæde. En byrde var lettet fra mine skuldre.

Nu kan jeg med fuld overbevisning sige, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke, genoprettet i disse sidste dage af Jesus Kristus gennem profeten Joseph Smith. Dette vidnesbyrd er meget dyrebart for mig. Takket være det føler jeg mig åndeligt beredt til at modtage større lys og kundskab, som Herren og hans kirke kan tilbyde mig.

Isabel Bernios er medlem af Linde Ward i Cobjija Stav i Cochabamba i Bolivia.

Af et enkelt frø

Rex Eugene Cooper

En af de mest skuffende perioder af min mission var de fire måneder, som jeg tilbragte i Tulancingo i Mexico. Vores arbejde var hårdt.

Dag efter dag tilbragte min kammerat og jeg flere timer med at banke på døre, men ingen var interesseret.

Til sidst traf vi to mænd, som lyttede til vores budskab. Jeg blev meget glad, for jeg mente, at de ville blive en styrke for den lille gren i Tulancingo. Men da de begge afviste at blive døbt, var jeg knust.

Nogenlunde samtidig kom en 12-årig pige til Tulancingo for at besøge sin familie i grenen. Hun blev interesseret i Kirken og tog begejstret imod evangeliet. Kort efter gav hendes far sin tilladelse til, at hun kunne blive døbt.

Men denne dåb hjalp ikke meget på den skuffelse, som jeg stadig følte på grund af de to mænd. Jeg havde håbet, at de kunne være med til at opbygge Kirken i dette område. Og da pigen var så ung og desuden var det eneste medlem af Kirken i sin familie, spekulerede jeg på, om hun kunne blive ved med at være aktiv. Hun forlod Tulancingo kort efter sin dåb, og jeg mistede kontakten med

hende. Ja, faktisk glemte jeg alt om hende.

Der er gået 35 år siden min mission, og for ikke så længe siden modtog jeg ganske uventet dette brev:

Kære bror Cooper.

Mit navn er J. Jovita Pérez Acosta. Jeg blev døbt den 1. december 1965 i Tulancingo. Jeg har altid tænkt på, at jeg så gerne ville takke dig, fordi du bragte mig evangeliet.

Da du underviste mig om evangeliet, var jeg 12 år og tilbragte sommeren i Tulancingo. Jeg kan tydeligt huske den dag, hvor jeg hørte historien om Joseph Smith. Jeg følte, at den var sand, og samme aften knælede jeg for første gang og bad, sådan som du havde lært mig. Ved den lejlighed lærte jeg, hvordan man skal tale med vor himmelske Fader.

Min mor blev vred på min far, fordi jeg var blevet døbt, og de sendte mig på en katolsk kostskole. Der var ingen medlemmer af Kirken i det område. Jeg havde end ikke et eksemplar af Mormons Bog. Men jeg blev ved med at

bede, og de frø, som du havde sået i mit hjerte, begyndte at spire.

En dag hvor jeg overvejede min religiøse situation, følte jeg, at min himmelske Fader ikke var tilfreds med mig. Jeg var forvirret. Jeg fortalte ham, at jeg så gerne ville være medlem af hans Kirke. Jeg bad ham om at hjælpe mig med at være ham en god datter. Kort efter følte jeg mig tilskyndet til at skrive til (SDH)-Kirkens skole i Mexico City for at søge optagelse der. Jeg blev optaget. Og så begyndte mit vidnesbyrd at tage form.

Syv år senere blev mine tre yngre søstre medlemmer af Kirken, og de flyttede også hen til Kirkens kostskole. Min mor forlangte, at vi skulle komme i hendes kirke i sommerferien, men vi læste stadig i skrifterne, og vi begyndte at holde familieaften. Ti år efter min dåb blev min mor og min lillebror døbt. Et år senere blev min far døbt. Vi blev de første medlemmer i vores by, ja, i alle byerne i oplandet. Den nærmeste kirkebygning lå fire timers kørsel derfra. Hver anden uge drog mine forældre af sted for at overvære Kirkens møder.

På den tid blev jeg meget syg og rejste hjem for at bo hos mine forældre. Vi holdt familieaften hver uge. Min mor inviterede næsten alle i nabolaget med, og omkring 30 deltog.

En dag ringede jeg til missionshjemmet i Mexico City og bad om at få sendt missionsræder ud, og sådan gik det til, at den første gren blev dannet i det område. Min far var grenspræsident, og min mor var hjælpeforeningspræsidentinde.

Nu er der mange grene i de andre byer, og de er blevet organiseret i to distrikter.

Min søster omvendte den mand, som hun nu er gift med, og de har begge været på mission. Han er biskop i Ciudad Juárez, og de har fem børn. To af mine nevøer og en niece har også været på mission. Sidste år vendte min ældste søn hjem fra sin mission, og min datter tjener i øjeblikket i Washington D.C. Min yngste søn tager på mission i Mexico i næste måned.

Alt i alt har mine forældre 26 børnebørn, som er medlemmer af Kirken. Som du kan se er det lille frø, som du såede for mange år siden, blevet til et træ, og det bærer frugt og skaber frø til nye træer. Er det ikke vidunderligt? Da min ældste søn rejste på mission, fortalte jeg ham, at det eneste, han skulle gøre, var at så med kærlighed i Herrens vingård. Han ville måske aldrig selv se træet vokse op og bære frugt, men det ville Herren.

Evangeliet har givet mig stor glæde, og uden det ved jeg ikke, hvordan mit liv ville have udformet sig. Jeg ved, at Jesus Kristus er min Forløser, og at hans værk skrider fremad til velsignelse for jordens familier.

Din søster i troen,
Jovita Pérez

Da jeg læste det brev, fyldtes jeg med glæde. Jeg er nu blevet klar over, at det største, jeg udrettede på min mission, var noget, som dengang syntes næsten ubetydeligt.

Missionærer er sjældent klar over alle følgerne af deres virke. Men hvis vi gør alt det gode, vi kan, uden at gøre os bekymringer om konsekvenserne, finder vi sand glæde ved at forkynde evangeliet.

Rex Eugene Cooper er medlem af Highland 4. Ward i Highland Øst Stav i Utah.

Min ven »Milkshake«

Robert Lee »Rocky« Crockrell

I februar 1958, da jeg var 17 år, indtrådte jeg i det amerikanske søværn. Jeg kom til at gøre tjeneste på et hangarskib, hvor jeg traf Raymond Covington fra Provo i Utah.

Jeg syntes, at Raymond var en smule sær – han hverken røg, drak, bandede eller noget. Jeg spurgte ham, hvad han gjorde, når han trængte til at more sig. Han sagde, at han gjorde meget forskelligt, men allermest holdt han af at indlede eller afslutte sin dag med en eller to store milkshakes. Så Raymond fik øgenavnet »Milkshake«.

Om aftenen fortalte Raymond mig om sin kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg var ganske interesseret, indtil han fortalte mig, at hvis jeg blev medlem af hans kirke, kunne jeg ikke modtage præstedømmet. Det brød jeg mig ikke om. Da Raymond så, hvor ophidset jeg blev, gav han udtryk for sin opfattelse af, at jeg måske en dag ville kunne få præstedømmet.

Som tiden gik kom jeg til at sætte Raymond over alle mine andre venner på grund af hans adfærd. Efter en tid opdagede jeg, at jeg var holdt op med at leve det liv, jeg havde levet tidligere, og at jeg stræbte efter at gøre det rette. Han fik mig til at indse, at jeg ikke behøvede at bande eller drikke spiritus. Jeg kunne vælge at leve et retskaffent liv.

En dag sad flere af gutterne og spillede kort på dækket. En af dem så op på Raymond og sagde: »Milkshake! Hvis

du siger det her bandeord, så får du hele puljen.« Jeg talte hurtigt penge og opdagede, at der var næsten to måneders hyre. Jeg regnede med, at eftersom Raymond og jeg var venner, ville han give mig halvdelen. Men til min skuffelse ville han ikke bande. Jeg tryglede ham om at gøre det, men han ville ikke bruge sådan et sprog. Da forstod jeg, at det var et helligt ansvar at være sidste dages hellig.

Raymond blev hjemsendt i juni 1961, og jeg blev hjemsendt senere samme år. Jeg spekulerede ofte på,

En af sømændene så op på

Raymond og sagde: »Milkshake!

Hvis du siger det her bandeord, så får du hele puljen.«

hvad der var blevet af min gamle ven.

En dag mange år senere, i 1990, kiggede jeg ud af vinduet fra mit hjem i staten Washington i USA og fik øje på to velklædte unge mænd. De var missionærer for Kirken, og jeg inviterede dem indenfor. Da vi havde talt lidt sammen, fandt jeg ud af, at Raymonds håb var blevet til virkelighed: Præsident Spencer W. Kimball havde i 1978 modtaget en åbenbaring, som betød, at alle værdige mænd kunne modtage præstedømmet. Jeg var begejstret. Efter at være blevet undervist sagde jeg ja til at blive døbt.

På det tidspunkt fortalte jeg en nabo, som også var medlem af Kirken, om mit venskab med Raymond. Jeg anede ikke, at denne nabo ville tage til Utah og faktisk finde Raymond. To uger senere kørte min gamle ven »Milkshake« mere end 1600 km for at tale ved min dåb. Han sagde, at han altid havde vidst, at jeg ville blive medlem af Kirken.

I december 1997 blev jeg ringet op af Raymonds datter, som fortalte mig, at han var gået bort. Det gjorde mig bedrøvet, men jeg smiler, når jeg tænker på den genforening Rocky og hans gamle ven Milkshake en dag skal opleve på den anden side af sløret. □

Robert Lee »Rocky« Crockrell er medlem af Wollochet Ward i Tacoma Stav i Washington.

Evigt venskab

Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994)

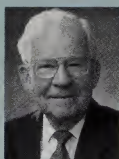
Min hustru og jeg var ude i forhaven en dag, da avisbudet kom cyklende hen ad gaden. Hans cykel var læsset med aviser. Små 20-25 meter bag ham fulgte en anden dreng efter på cykel. På det tidspunkt var jeg ikke klar over, hvad deres indbyrdes forhold var, men de kom drønende med god fart.

Da avisbudet nåede vores haveindgang, kørte han for hurtigt til at kunne lægge an til landing ved vores hjem, så han røg den ene vej, cyklen den anden og aviserne over det hele. Vi så, at drengen var landet på plænen og derfor ikke havde slået sig, men vi tænkte, at han nok var flov over at være faldet for øjnene af sin ven, så vi skyndte os hen til ham.

Ved synet af hans nedslag, hvis vi kan kalde det det, råbte hans ven begejstret og lo hjerteligt, mens han godtede sig over sin vens ulykke.

For at lette på den pinlige stemning og for at rette op på avisbudets stolthed, gik jeg hen til ham og sagde: »Det må være surt at høre sin ven grine, når man har bidt i græsset.«

Han fortsatte med at samle sine aviser op uden at

Ældste Marvin J. Ashton tjente i *De Tolv Apostles Kvorum* fra 1971 til 1994. Han blev opretholdt som assistent til *De Tolv* den 3. oktober 1969, hvor han holdt denne tale.

hæve blikket. Endelig havde han samlet dem alle og satte sig op på sin cykel, og mens han kørte væk fra vores hus, sagde han: »Han er ikke min ven – han er min bror.«

Hans ord har givet genlyd i mine ører lige siden, og jeg har tænkt meget over dem. Jeg mener oprigtigt, at meningen med familieaften og hjemmeundervisning er at få familiens medlemmer til at indse, at en bror godt kan være en ven, og at en søster kan være en ven, og at en far og en mor kan være mere end forældre – de kan være venner.

Jeg håber og beder til, at vi kan forstå den visdom og inspiration, som ligger i at skabe et hjem, hvor familiens medlemmer kan se på faderen og sige: »Han er min bedste ven« eller »Min mor er mere end en mor; hun er min ven.« Når vi indser, at familiemedlemmer kan være mere end bare slægtninge, og at de faktisk er venner, så får vi et glimt af det liv, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal leve, ikke blot som brødre og søstre, men som rigtig gode venner. □

Fra en tale ved oktoberkonferencen 1969.

GUA M E D F R E

STILLEHAVET

MEXICO

BELIZE

GUATEMALA

HONDURAS

EL SALVADOR

Quetzaltenango

Retalhuleu

Guatemala City
Mazatenango

Evangeliet har slået dybe rødder i dette gamle sydamerikanske land. Den vækst, vi ser i dag, lover en endnu større vækst i fremtiden.

Don L. Searle

Berta López peger på to rækker unge piger på et billede i et gulnet nummer af *Liahona* (spansk): »Der står jeg.« Dengang var hun teenager, en af en håndfuld unge, som deltog i en aktivitet for sidste dages hellige piger i Guatemala City den dag i 1951. Dengang var de kun en halv snes. Men for Kirken i Guatemala er det generationer siden.

Nu kan Berta kiggede ud af sit

Til venstre: Et guatemalansk par besøger mayaruinerne ved Tikal. Indsat, øverst: Udine Falabella, den første stavspræsident i Guatemala. Indsat, midterst: Montúfar kirkebygning i Guatemala City – den første af Kirkens bygninger i Mellemamerika. Indsat, nederst: Federico Castro, der er præsident for Atlántico Stav i Guatemala City, sammen med sin familie.

TEMALA

M T I D E N I T A N K E R N E

vindue mod nabohuset, hvor hendes datter, Gina Ramírez, leder en aktivitet for Primarys væbnerklasse. Gina er primarypræsidentinde i en gren i Guatemala City Stav, som er en af byens 20 stave. Det, som Berta kan se, repræsenterer en vækst, som medlemmerne i Guatemala knap turde drømme om for 50 år siden.

I en anden ende af hovedstaden er unge Ricardo Ayala og hans familie på vej hen til stavscentret for at overvære en fireside, som transmitterer fra Salt Lake City med simultanovertættelse til deres eget sprog.

Ricardo, der er medlem af Palmita Stav i Guatemala City, går ud af folkeskolen i år. Han håber at komme på mission, når han fylder 19. Selv om det ikke bliver let at finde et job, har han i sinde at arbejde og spare op, så han selv kan betale alle omkostninger i forbindelse med missionen.

Takket være sidste dages hellige som familierne López og Ayala har holdningen til Kirken ændret sig meget i Guatemala. Der er ingen, der fæster særlig lid til de urigtige oplysninger om Kirken, som engang florerede her. I dag kender mange

guatemalanere sidste dages hellige og ved, hvad de står for. Procentdelen af sidste dages hellige i befolkningen (omtrent 1,5) ligger tæt på det, man kender i USA (omtrent 1,8). Ligesom templet er blevet et vartegn for Guatemala City, er sidste dages hellige ved at blive vartegn i deres lokalsamfund.

UDFORDRINGERNE OVERVINDES

De første sidste dages hellige missionærer ankom til Guatemala i 1947, efter at John O'Donnal, en derboende amerikaner, besøgte Kirken hovedsæde i Salt Lake City og fortalte, at der var mange mennesker i det land, som var parat til at høre evangeliet. Hans hustru, Carmen, var den første guatemalaner, som blev døbt. Bror O'Donnal tjente senere som missionspræsident og tempelpræsident i Guatemala.

I 1952 blev den mellemamerikanske mission dannet. Inden den blev delt i 1965, omfattede den seks lande: Guatemala, Honduras, El Salvador, Costa Rica, Nicaragua og Panama. Nu er der fire missioner alene i Guatemala, og der er 40 stave i landet. I 1989 blev ældste Carlos H. Amado,

der er indfødt guatemalaner, kaldet som medlem af De Halvfjerds.

Men Kirken i Guatemala har stået over for flere store udfordringer. En af de største udfordringer for medlemmerne i Guatemala er opgøret med traditionerne, siger ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds, som er tidligere præsident for Det Mellem-amerikanske Område. Det største trossamfund i Guatemala involverer ikke sine medlemmer i møder eller undervisning og ledelse. Så nogle nye medlemmer finder det vanskeligt pludselig at skulle være aktive i Kirken. Nogle ældre medlemmer er glædet over i inaktivitet, så der venter et stort reaktiveringsarbejde.

På opfordring fra områdepræsidentenskabets besøgere lokale præstedømmeledere mindre aktive medlemmer og benytter samme forpligtelsesmønster, som missionærerne anvender i deres undervisning. De stiller spørgsmål, der begynder med »vil du?«. Vil du tale med biskoppen eller grenspræsidenten for at få løst de problemer, som afholder dig fra at være aktiv i Kirken? Vil du senere tale med ham om at få en tempelansbefaling og

besøge templet? Spørgsmålene tilpasses medlemmernes behov.

Da Milton Leonel Lima, som er biskop i Minerva Ward i Jalapa Stav, anvendte denne metode på 14 medlemmer, tog de ti af dem imod hans invitation og begyndte at foretage de nødvendige forandringer i deres liv. Biskoppen og hans rådgivere begyndte straks at finde frem til andre medlemmer, de kunne besøge.

Områdepræsidentskabet »fokuserer også kraftigt på at få endnu flere af vore unge mænd til at tage på mission,« siger ældste Robbins. Antallet af unge, som tager på mission, steg med mere end 50 % i 2000.

Guatemalanerne har også økonomiske udfordringer, og næsten 25 % er enten arbejdsløse eller har kun småjobs. Kirkens jobformidlingskontor tilbyder undervisning, især til hjemvendte missionærer, i, hvordan man forbereder sig på og finder arbejde eller starter sit eget firma. Kirken støtter også mikrokreditforeninger, som yder iværksætterlån til mindre firmaer. Og i skoleferierne tilbyder nogle stave de unge undervisning i erhvervsfærdigheder.

EN KULTUR UNDER FORANDRING

Guatemalanernes liv har ændret sig betydeligt, siden evangeliet først kom til landet.

Især bemærker man, at Guatemalans indfødte befolkning, hvoraf nogle nedstammer fra mayaerne, indtager

Til højre: Ada og Nery Marroquín fra Retalhuleu sammen med deres datter, Blanca. Baggrund: Springvand på et torv i Antigua. Indsat: Rubén og Iris Ayala fra Palmita Stav i Guatemala City sammen med tre af deres børn – Rubén, José og Ricardo.

en vigtig plads i Kirken og i samfundet. I Polochic og andre områder, som har stor mayansk befolkningsgruppe, foregår Kirkens møder ofte på medlemmernes eget sprog, men de fleste taler spansk i dag. For en generation siden, i midten af tresserne, lærte nogle spansktalende missionærer sig mayasprog, fordi det i mange familier kun var mændene, der kunne tale spansk. Men det er ikke længere nødvendigt.

Analfabetismen er også på tilbagegang i Guatemala, hvilket betyder, at mange maya-medlemmer nu kan læse skrifterne, som er blevet oversat til deres eget sprog. Mormons Bog fås på kechí, og uddrag af den fås på quiché, cakchiquel og mam, som er det største mayasprog i landet.

Timoteo og Eva Boj fra Quetzaltenango nedstammer fra mayaerne. De blev medlemmer af Kirken i midten af halvfjerdserne. I dag er familien Boj kendt i lokalsamfundet som dygtige forretningsfolk. Fra denne familie – som omfatter otte børn og deres ægtefæller samt 18 børnebørn – kommer fire biskopper, fire hjælpeforeningspræsidentinder,

seks primarypræsidentinder, fire præsidenter for Unge Mænd, fem præsidentinder for Unge Piger og syv missionærer. De er en glad familie, som ivrigt synger en lokal vise for deres gæster, »Luna de Xelajú« (»Xelajú måne«, Xelajú er det gamle navn for byen Quetzaltenango). Og deres eksempel og omsorg har ført mange ind i Kirken.

EN SPRUDLENDE OG LEVENDE TRO

Troen blomstrer blandt de hellige i Guatemala. Her er nogle eksempler:

■ Carlos Santíz, der er præsident for Mazatenango Stav i Guatemala, henviser til nogle notater, som er skrevet på en tavle under et møde med biskopperne, og forklarer, hvordan de har fulgt Kirkens lederes vejledning om at sidde i råd og drøfte, hvordan man tager sig af de mindre

Hector González, der overlevede sin cancer, er sammen med sin hustru María og deres døtre, medlemmer af Villa Nueva Stav i Guatemala.
Baggrund: En lille gård nær Quetzaltenango.

Lidt kirkestatistik

Befolkningstal:

Ca. 11,5 millioner

Kirkens medlemstal:

Flere end 179.000.

Stave: 40

Missioner: 4

Ward og grene: 453

Kirkeejede mødesale: 261

**Tempel: Guatemala City,
indviet i 1984**

Missionærskole: Guatemala City

aktive medlemmers behov. »Jeg er taknemlig for, at Herren har sat mig i dette stavspræsidentskab, fordi det er en udfordring – men en udfordring, jeg har haft brug for – og det har givet udvikling,« siger han.

■ Nery Eduardo Marroquín, der er rådgiver i et biskopråd i et ward i Retalhuleu Stav, var evangelisk kristen, før han blev medlem af Kirken for fem år siden, takket være sin hustru Adas påvirkning. Han voksede op i et hjem, hvor han lærte betydningen af personlig bøn, Bibelen og dyrkelse af Jesus Kristus som Frelseren, men han mente, at der måtte være noget mere. Han fandt det i de evangeliske ordnancer, som gør det muligt for ham og hans hustru at opnå en evig familie. »Kristus har sagt, at ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6),« forklarer han. »Og ordnancerne er ved ham. Det er derfor, at det er en stor velsignelse at have et tempel i Guatemala.«

■ Hector González fra Villa Nueva Stav, siger, at evangeliet har givet ham styrke til at tackle den cancer, som har kostet ham det ene ben og næsten også livet. På et tidspunkt spekulerede han over, hvorfor det netop skulle ramme ham. Hans hustru tog hans patriarkalske velsignelse med hen på hospitalet, og han fandt håb i løftet om et lang livs tjeneste. Da det stod klart, at han mistede sit højre ben, modtog han en åndelig tilkendegivelse af, at alt nok

skulle ordne sig. Han mindes: »Jeg fandt en utrolig støtte i at læse Mormons Bog. Den gav mig styrke til at holde ud.« Nu hvor han er tilbage på arbejde, siger han: »Jeg ved, at Herren har våget over mig. Jeg ved, at han har taget sig af mig gennem alt dette.«

■ Jorge Popá, der er medlem af Quetzaltenango Stav, inviterede oprindelig søstermissionærerne med hjem, så de kunne hjælpe hans kone med at forstå den engelske brugsanvisning til en brødmaskine, som han havde købt til hende. Søstrene lovede at komme – hvis de samtidig måtte fortælle familien om evangeliets budskab. Efter at være blevet undervist fortalte Jorge og hans hustru Mirna missionærerne, at de ikke var interesseret i at blive døbt. Men den nat kunne hverken Jorge eller Mirna sove. Samtidig følte de sig begge tilskyndet til at stå op af sengen og bede om at få at vide, om det, de var blevet undervist i, var sandt. Og de modtog begge den samme bekræftelse af sandheden. De opsøgte søstermissionærerne i kirken om søndagen og bad om at blive døbt. Efter dåben stod familien Popá over for det problem, som mange nye medlemmer møder: Hvordan skulle de fortælle deres familie, at de havde brudt med deres gamle trossamfund? Deres fireårige søn (som nu er diakon) løste problemet for dem ved en familiesammenkomst. Da en eller anden

serverede te, rejste han sig og bekendtgjorde: »Vi drikker ikke det der! Vi er mormoner!«

MED FREMTIDEN I TANKERNE

Udine Falabella var præsident for den første stav, som blev organiseret i Guatemala i 1967. I 1965 organiserede han som distriktspræsident i Guatemala City den første tempeltur fra området. Man kørte med bus gennem Mexico til Mesa i Arizona i USA. Det var en stor velsignelse for Guatemala, da templet blev indviet i Guatemala City i 1984, siger han. Og det var en velsignelse for ham senere at tjene som dets præsident. Han blev afløst i 2000 efter mere end fire år i kaldelsen.

Han mindes, at præsident Gordon B. Hinckley i sin indvielsesbøn lovede fredens velsignelse i landet. Ikke længe efter ophørte den lange periode med uroligheder i landet. Men hvad der måske var endnu vigtigere, nu kunne de guatemalanske medlemmer nyde templets fred uden at skulle rejse langt hjemmefra.

Bror Falabellas barnebarn Evelyn blev gift i det tempel i december 2000. Hun siger, at mange unge guatemalanerne, der ser så mange ulykkelige ægteskaber eller skilsmisser omkring sig, har mistet troen på ægteskabet som institution, og de mener, at det er bedre at bruge tiden på deres karriere, og så måske gifte sig senere. »Hvis jeg ikke havde haft evangeliet,

tror jeg ikke, at jeg ville have povet at gifte mig nu,« siger hun. Men takket være evangeliet, fortsætter hun, har man fred, når man møder udfordringer, fordi vi kender den evige årsag til ægteskabet og de evige velsignelser, som det kan medføre.

Og det, siger bror Falabella, er et udtryk for den forandring, som er sket i Kirken i Guatemala i løbet af hans levetid: Tusinder af stærke sidste dages hellige har nu midlerne til at iværksætte evangeliets fulde program og nyde dets velsignelser.

José Sazo er enig i, at de evangeliske velsignelser, som findes i hans

land på dette tidspunkt, er store – for dem, som stræber efter at modtage dem. José, som endnu ikke var født, da den første stav blev dannet i Guatemala, er i dag præsident for Florida Stav i Guatemala City.

Det kræver en konstant og ihærdig indsats at holde familien og ægteskabet stærkt, siger præsident Sazo. Han og hans hustru, Claudia, har begge været på mission i deres eget land, og de er enige om, at hemmeligheden bag et stærkt ægteskab findes i to gode vaner, som missionærerne lærer: Hyppige, kærlige kammeratskabssamtaler (hvor man taler om, hvordan ægteskabet går) og regelmæssigt studium af evangeliet. »Hvis jeg skulle give en opskrift på lykke,« siger præsident Sazo, »så er det altid at studere skrifterne sammen.«

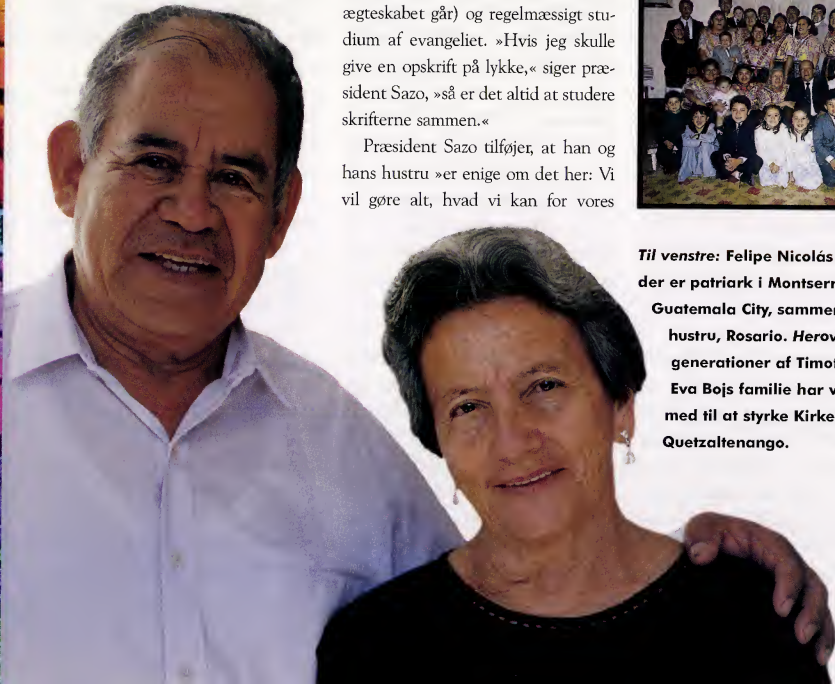
Præsident Sazo tilføjer, at han og hans hustru »er enige om det her: Vi vil gøre alt, hvad vi kan for vores

børn, så de en dag kan blive stærke ledere, og Herren kan kalde dem til at gøre, hvad han ønsker, uden tøven.«

Sådan var det også med de stærke medlemmer af Kirken i dette land for mere end et halvt århundrede siden, som var villige til at holde fast ved evangeliet, uanset hvilke udfordringer de mødte. Og sådan er det også i dag blandt arvingerne til denne åndelige arv: Kirkens fremtid i Guatemala ligger i hænderne på dem, som er rede til at følge Herrens kald uden tøven. □

Til venstre: Felipe Nicolás Juárez, der er patriark i Montserrat Stav i Guatemala City, sammen med sin hustru, Rosario. Herover: Tre generationer af Timoteo og Eva Bojs familie har været med til at styrke Kirken i Quetzaltenango.

VIDSTE DU DET?

PÅ ÆRESORD

Karl G. Maeser blev født i 1828 i Sachsen i Tyskland og blev medlem af Kirken i sit hjemland. I 1860, da Dr. Maeser og hans familie flyttede til Utah, blev han privatlærer for Brigham Youngs familie. 16 år senere kaldte præsident Young ham til at være rektor for Brigham Young Academy, der var forløberen for Brigham Young University.

Inden bror Maeser drog af sted til sin nye arbejdsopgave, sagde præsident Young til ham: »Jeg vil bede dig om at huske på, at du end ikke skal undervise i alfabetet eller de små tabeller uden at have Guds Ånd hos dig. Det var alt. Farvel.« I de vanskelige år, som fulgte, blev den formaning bror Maesers ledestjerne. (Se Edwin Butterworth jun., »Eight Presidents: A Century at BYU«, *Ensign*, oktober 1975, s. 23).

Karl G. Maeser er ikke alene kendt for sin intelligens og evner som lærer, men også for sin ydmyghed og hæderlighed. Han sagde: »Anbring mig bag fængselsmure – de tykkeste stenmure, som går dybt ned i jorden – og

dog vil der være en mulighed for, at jeg kan flygte. Men anbring mig på et gulv og tegn en kridtcirkel omkring mig og lad mig give mit æresord på, at jeg aldrig vil træde ud af den. Kan jeg så komme ud af cirklen? Nej, aldrig! Om det så skulle koste mig livet!« (citeret i Ernest L. Wilkinson, *The President Speaks*, Brigham Young University Speeches of the Year, 5. oktober 1960, s. 15).

DET SKETE I MAJ

Det følgende er nogle få begivenheder fra Kirkens historie, som fandt sted i maj måned.

15. maj 1829: Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Det Aronske Præstedømme fra Johannes Døber på Susquehanna-flodens bred.

8. maj 1834: Zions hær begyndte sin march fra Ohio til Missouri for at undsætte de hellige der.

1. maj 1846: Det oprindelige tempel i Nauvoo blev offentligt indviet af ældste Orson Hyde fra De Tolv Apostles Kvorum.

LEDERTIPS

Jesus Kristus fremhævede behovet for enighed (se Joh 17:6-11, 20-23; 3 Nephi 11:28-30). I en åbenbaring i de sidste dage har han sagt: »... dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:27). Som ledere kan I skabe enighed blandt jer selv og blandt kvorummets eller klassens medlemmer ved –

- at lære medlemmerne i dit kvorum eller din klasse at kende og bede for dem.
- at involvere kvorummets eller klassens medlemmer i planlægningen af en aktivitet. Der er større sandsynlighed for, at de deltager i en aktivitet og føler sig værdsat, hvis de ved, at de spiller en vigtig rolle i det, der foregår.
- at planlægge jeres aktiviteter med et bestemt formål for øje. Spørg dig selv: Er der nogen i kvorummet eller klassen, som har problemer? Hvordan kan vores næste aktivitet hjælpe vedkommende med at føle sig som en del af vores gruppe? □

Sådan anvender du *Liahona* for maj 2002

FORSLAG TIL LEKTIONER

■ »Sandhedens søjler«, side 2: Præsident Gordon B. Hinckley nævner fem evige, uforanderlige sandheder. Hvordan kan hver af disse søjler hjælpe og styrke dig i denne omskiftelige verden?

■ »Lær at tjene«, side 10: Ældste L. Tom Perry fortæller, at vi skal lære, før vi kan tjene. Hvilken kundskab er det vigtigst for os at tilegne os? Hvordan kan denne kundskab hjælpe os til at tjene bedre?

■ »Når livet er hårdt«, side 28: Ældste John B. Dickson kommer med den overraskende udtalelse, at tabet af hans højre arm, da han var 19, ikke var en tragedie. Det viste sig at være en af hans livs største velsignelser. Tal om noget af det, som I har måttet opgive, for blot senere at opdage, at dette offer har gjort jer stærkere og dygtigere.

■ »Bliv i båden«, side L2: Fortæl ældste Russell M. Nelsons historie om datteren, som ville stå ud af båden midt ude på søen. Hvad vil det sige at »blive i båden«, indtil vi kommer ind til bredden?

FOTOILLUSTRATIONER: JOHN LIKKE

EMNER I DETTE NUMMER

Besøgsundervisning	25
Dyd	25, L4
Eksempel	20, 25, 32
Familieaften	48, L6, L16
Familieforhold	2, 38, L14
Faste	20
Gamle Testamente, Det	L16
Hjemmeundervisning	8
Indstilling	28
Jesus Kristus	10, L2, L9, L12
Kirkens historie	47
Konvertering	20, 26, 32
Kundskab	10
Lederskab	47, 48
Lydighed	2, 9
Missionering	26, 32, 40
Modgang	28
Nye Testamente, Historier fra Det	L9, L12
Primary	L4
Sandhed	2
Selvbeherskelse	L6
Skriftstudium	L16
Standarder	20
Templer og tempeltjeneste	L4
Tilgivelse	L14
Tjeneste	10, L9
Udholdenhed	28, L2, L14
Undervisning	25, 48
Velsignelser	9
Venskab	38
Verdensomspændende Kirke, Den	20, 40
Vidnesbyrd	9, 32
Visdomsordet	L4

JEG PROVER AT VÆRE SOM JESUS

Liahona vil gerne høre om de oplevelser, som børn har haft, når de har prøvet at være som Jesus. En voksen må gerne hjælpe med at skrive artiklen. Vedlæg mindst et foto samt sammen med dit navn, alder, adresse, telefonnummer samt stav og ward eller gren. Send artiklen til Trying to Be like Jesus, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send det via e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

Faraos datter finder Moses mellem sivene, af George Soper

GENGIVET MED TILLADELSE FRA MUSEET FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

»Nu kom Faraos datter ned til Nilen for at bade ... Hun fik øje på kurven mellem sivene og sendte sin tjenestepige ud efter den. Da hun åbnede den, så hun barnet, en dreng, der lå og græd. Hun fik medynk med ham« (2 Mos 2:5-6).

**»Hvordan tjener vi ham,
som gjorde det muligt for os
at opnå evigt liv? ... Kong
Benjamin gav os svaret, da
han talte til sit folk: »... når
I er i jeres medmenneskers
tjeneste, tjener I blot Gud.«
(Se ældste L. Tom Perry,
»Lær at tjene«, side 10).**

